

genç öncüler

aylık gençlik dergisi • haziran 05 • 17

Tüketim Çılgınlığı

Deneme ve Hikaye Yarışması

Eserler - Ödül Töreni

Gençlik Şöleni

Yaz Önerileri

Bir İşi Bitirince Başkasına Şimdi Yeni Ufuklara...

Umran Okulu, çocuk dergisi Salıncak, lisele gençlik dergisi Genç Öncüler, Üniversite dergisi Mecra ve Umran dergisi ile tüm nesillere hitap ediyor. Dergimiz Genç Öncüler ise, liseliler tarafından çıkarılan ve bünyesinde yüzü aşkın yazarıyla bu halkayı tamamlayan parçalardan bir tanesi.

Genç Öncüler, bu okul döneminde dergi yayını dışında birçok faaliyete imza atarak ulaşmak istenen amaçlar doğrultusunda yeni ufuklara ulaşarak gelecekte daha güzel çalışmaların kapılarına dayandı. Öncü Kur'an Nesline Doğru atılan bu adımlar, fedakâr, gayretli, ahirette karşılığını alacak kardeşlerimizin başarısı.

Düzenlenen toplantılar, geceler, geziler, kültürel ve sportif etkinlikler ve hayır faaliyetleri ile bir dönemi daha geride bırakırken her halde Gençlik Şöleni'miz de ortaya konan bu gayretin bir nişanesi oldu. İstanbul ve Anadolu'dan yoğun bir katılımıla gerçekleşen geceden aklımızda kalanların başında gelecek sene şölenin üç dört kat daha büyük bir salonda yapılma isteği var. Yine düzenlemiş olduğumuz deneme ve hikâye yarışmamızın sonuçlarının açıklandığı (derece giren eserler ve şölen coşkusu için bu sayımızda genişçe bir ayrıldı), ödül töreninin yapıldığı bu coşku karşısında heyecanlanmamak imkânsızdı.

Yaşanan ortamdan, gençlikten, yozlaşmadan bu kadar şikâyet edildiği bir zamanda, ahlak ve örneklikleriyle Öncü Kur'an Nesli'ne Doğru adım atan bu nesil karşısında heyecanlanmamak imkânsızdı.

Kötülükler karşısında sağlam kişilik ve duruşlarıyla durmadan dinlenmeden çalışan Genç Öncüler yeni nesillerin yetişmesi için yeniden yeşeren umutların kaynağı olan faaliyetlerini "bir işi bitirince başkasına" ilkesi gereğince şimdi kendine yeni ufuklar arayarak sürdürüyor.

Kritik bir zaman diliminin eşliğinde olduğumuz şu günlerde, özellikle, ÖSS'ye girecek bütün Genç Öncüler'e ve yeni ufukların yol açıcısı olacak kardeşlerimize rabbimizin yardımını niyaz ederken, önümüzde bizleri bekleyen uzun yaz günlerini Kur'an'ı öğrenerek en güzel bir şekilde değerlendirerek geçirmenizi tavsiye ediyoruz.

Genç Öncüler

Sahibi

Umran Yayıncılık
Turizm San. ve Tic. Ltd. Şti. Adına
Abdullah Yıldız

Yazı İşleri Müdürü

Ömer Miraç Yaman

Yayın Sorumlusu

Zafer Özdemir

Yayın Kurulu

Muhammed Birinci, Abdurrahim Boynukalın, Saliha Can,
Murat Çelik, İbrahim Elbaşı, Malik Dursun,
Murtaza Koçak, Ahmet Yusuf Özdemir, Elif Yaman.

Bu Sayıya Katkıda Bulunanlar

Sibel Turgut, Ece Erdal, Rümeyza Büyükküpcü, Uğur
Yılmaz, Rukiye Turgut, Hüsnü Öztürk, Şahnur Keşşafioğlu,
H.Hicret Tuna, Nuseybe Şahin, Erva Günay, Esra Türkan,
Enes Özel, Bilal Uslu, Yasemin Gençcan, Selma Elmas,
Hüseyin Buladı, Şehri Erbaş, Hatice Topçu,

Adres

Sofular Mah. Yeşil Tekke Sokak No: 4 Fatih-İstanbul
Tel: (0212) 532 51 76-631 13 85
Fax: 534 88 88

iletisim@genconculer.com
editor@genconculer.com

Dizgi, İçdüzen: Genç Öncüler
Kapak Tasarım: Genç Öncüler
Baskı: Step Ajans

6

Yaz Önerileri

8

Necip Fazıl Kısakürek

Murtaza Koçak

13

Deneme ve Hikaye
Yarışması Ödül Töreni

32

Hasta Etmeyin Adamı

Saliha Can

38

Son Hafta Taktikleri

"Ev"imiz Nasıl Kurtulur?

Göğsünde Kur'an'dan bir şey bulunmayan kişi yıkık ev gibidir."

Hadis-i Şerif

Zafer Özdemir

"Üç katlı ahşap evin her katı ayrı alem!
Üst kat: Elinde tespih, ağlıyor babaannem,
Orta kat: (Mavs) oynayan annem ve aşıkları,
Alt kat: Kızkardeşimin (Tamtam) da çılgınlıkları;
Bir kurtlu peynir gibi, ortasından kestiğim;
Buyrun ve maktan¹ seyredin, işte evim!
Bu ne hazin ağaçtır, bütün ufkumu tutmuş!
Kökü iffet, dalları taklit, meyvesi fuhuş..."

Üstad Necip Fazıl Kısakürek'in tasvir ettiği bu ev'i bilmeyen var mı? Çok uzağımızda değildir her halde? Yoksa ev'de durum daha da mı vahim? Değildir, daha vahim değildir inşaallah. Pekiyi çıkış yolu ne? Ne yapacağız? İçine hapsedildiği dünyanın farkında olmayan bu ev'i, bu nesilleri nasıl kurtaracağız? "Bunalım çağı"nı yaşayan dünyada sıkılan gönüllerimizi nasıl rahatlatacağız?

Kur'an-ı Kerim, Maide Suresi 16. ayette "Allah, rızasına uyanları bununla (Kur'an'la) kurtuluş yollarına ulaştırır,, buyuruyor. Dolayısıyla böyle bir ortamda Kur'an'a yönelmekten, Kur'an'a dönmekten başka çaremiz yok.

Herşeyden önce Kur'an-ı Kerim, rahman, rahim (bağışlayan ve esirgeyendir)², gökleri ve yeri (bir örnek edinmeksiniz) yaratan, samed (herşeyin O'na muhtaç olduğu, hiçbir şeye ihtiyacı olmayan)³, insana şahdamarından daha yakın olan⁴, gizliyi, gizlinin gizlisini de bilen⁵, herşeye güç yetiren⁶, o bilmeksizin bir yaprağın dahi

düşmediği⁷ Allahü Teala tarafından indirilmiştir. Onun için Kur'an-ı Kerim'e ilgisiz kalamayız.

Hz. Ali şöyle buyuruyor: "Onda (Kur'an'da) sizden öncekilerin haberi, sizden sonrakilerin bilgisi ve çağdaşlarınızın hükmü vardır. O, kesin çözümdür, şaka değildir. Onu terk edeni Allah mahveder. Ondan başkasını yol gösterici edinenin kökünü kurutur. O Allah'ın sağlam ipidir. Hikmetli zikirdir. Dosdoğru yoldur. Heva ve hevesler onu yolundan şaşırılmaz. Diller onu batilla karıştırmaz. Reddedenlerin çokluğu ile yıpranmaz. İnsanı hayrete düşüren olağanüstülüklerinde bir eksilme olmaz. Onunla hükmeden adil olur. Ona çağırın insanları dosdoğru yola iletmış olur." Kitabımız Kur'an hakkında en kapsayıcı tariflerden biri olan bu ifadeler, onun nasıl bir kitap olduğunu

bize gayet güzel açıklıyor. Bu ifadeler Hz. Ali'nin dilinden de ciddi bir uyarı aynı zamanda.

Kur'an'ı Kerim rabbimizin insanları karanlıklardan aydınlığa çıkarmak için gönderdiği ve kendi başına yolunu bulamayan insanlığa Allah'ın rahmeti, yardımı gereği gönderdiği bir rehberdir. Kur'an'ın gönderilmiş olması yolunu kaybedenlerin inkârının bahanesini de ortadan kaldıran. En'am Suresi 155 ve 157. ayetler arasında da, "Bu indirdiğimiz mübarek bir Kitap'tır. Şu halde O'na uyun ve korkup-sakinin. Umulur ki esirge-nirsiniz. **"Bizden önce kitap yalnız iki topluluğa indirildi, biz ise onların ders gördüklerinden habersizlerdik"** dememeniz; Ya da: **"Kitap bize de indirilseydi, elbette onlardan daha çok doğru yolda olurduk"** dememeniz (için) işte size Rabbinizden apaçık bir belge, bir hidayet ve bir rahmet gelmiştir. Allah'ın ayetlerini yalanlayandan ve (insanları) ondan alıkoyup-çevirenden daha zalim kimdir? Ayetlerimizden alıkoyup-çevirenlere, bu 'engelleme ve çevirmelerinden' dolayı pek çetin bir azabla karşılık vereceğiz." buyurularak Kur'an'ın indiriliş gayesi ortaya konmuştur.

Hz. Peygamber efendimiz (s.a.v)'in yine, **"sizin en hayırlınız Kur'an'ı öğrenen ve öğreten-dir"** hadis-i şerifleri de Kur'an'a dönmemiz, onu gereği gibi öğrenmemiz noktasında bize yol gösteriyor.

Hele hele üzerimize her an karabulutların gölgesinin düştüğü, gönüllerimizin bir sıkıntı ve bir ağırlıkla baskı altına alındığı bir çağda yaşa-

yan bizler için bu sözlerin anlamı daha iyi anlaşılıyor. Tarih, okul, aile ve arkadaşın, hiçbirinin bir fayda sağlamadığına aksine onların belimizi büken bir yük olduğuna inanıldığı bir ortamda yapayalnız ve yardımcısız kalan insan için Allah'ın kitabını öğrenmenin anlamı daha iyi anlaşılıyor. Bir taraftan internet, oyun, eğlence ve nefisleri ayartan yayınlar, bir taraftan insana hedef olarak gösterilen, gaye olarak sunulan hayatlar, bir taraftan da nefisleri tatmin etmek için peşinden koşulan arzularla bir türlü huzur bulmayan ruhlar tarafından daha iyi anlaşılıyor.

Şimdi, "sizin en hayırlınız Kur'an'ı öğrenen" şeklindeki Hz. Peygamber (s.a.v.)'in ifadesi ve Al-i İmran Suresi 103. ayette "Allah'ın ipine hepiniz sınımsız sarılın,, emrinden haberdar olan bizler için zaman, Kur'an'a yönelme, onu öğrenme zamanı. Şimdi Allah'ın ipine, Kur'an'a sınımsız sarılma ve onu en iyi şekilde öğrenme zamanı. Çünkü her katında ayrı bir dünyanın yaşandığı evimiz artık bütün bunlara dayanacak gibi değil. Büyüğünden küçüğüne bütün nesiller bir tatmin arıyor. Şimdi Kur'an'ı öğrenme, okuma ve yaşama zamanı. Çünkü "Kalbler yalnızca Allah'ın zikriyle tatmin olur" (Ra'd Suresi 25) ...

Notlar

- 1 Makta': Parça, kesit.
- 2 Fatiha Suresi, 1-2.
- 3 İhlas Suresi 1-2.
- 4 Kaf Suresi 16.
- 5 Taha Suresi, 7
- 6 Ahkaf 33
- 7 En'am 59.

Hz. Muhammed (sav):

“Sizin en hayırlınız Kur’an’ı öğrenen ve öğretendir”.

“Allah, ayetleri birbirine benzeyen ve yer yer tekrar eden Kitab’i sözlerin en güzeli olarak indirmiştir. Rablerinden korkanların, bu Kitap’tan tüyleri ürperir, sonra hem derileri ve hem de kalbleri Allah’ın zikrine yumuşar ve yatıştır. İşte bu Kitap, Allah’ın doğruluk rehberidir, onunla istediğini doğru yola erdirtir. Allah kimi de saptırırsa artık ona yol gösteren bulunmaz.” (39- Zümer/ 23)

De ki: “Ben, yalnız her şeyin sahibi olan ve bu kutlu kılınmış şehrin Rabbine kulluk etmekle emrolundum. Müslümanlardan olmakla ve Kuran okumakla emrolundum.” Kim doğru yolu bulmuşsa, yalnız kendisi için bulmuş olur, kim sapmışsa kendine etmiş olur. De ki: “Ben sadece, uyarılardan biriyim.” (27- Neml/ 91-92)

“Sana vahyolunana sarıl, sen, şüphesiz doğru yol üzerindesin. Doğrusu bu Kuran sana ve ümmetine bir öğüttür, ondan sorumlu tutulacaksınız.” (43- Zuhuruf/ 43-44.)

“Kur’an’ı gereği gibi güzel okuyan kimse, vahiy getiren şerefli ve itaatkâr meleklerle beraberdir. “

“Sadece şu iki kimseye gıpta edilir: Biri Allah’ın kendisine Kur’an verdiği ve gece gündüz onunla meşgul olan kimse, diğeri Allah’ın kendisine mal verdiği ve bu malı gece gündüz O’nun yolunda harcayan kimse.”

“Kim Kur’an-ı Kerim’den bir harf okursa, onun için bir iyilik sevabı vardır. Her bir iyiliğin karşılığı da on sevaptır. Ben, elif lâm mîm bir harftir demiyorum; bilâkis elif bir harftir, lâm bir harftir, mîm de bir harftir. “

“Şu Kur’an’ı hâfızanızda korumaya özen gösteriniz. Muhammed’in canını kudretiyle elinde tutan Allah’a yemin ederim ki, Kur’an’ın hâfızadan çıkıp kaçması, bağlı devenin ipinden boşanıp kaçmasından daha hızlıdır.”

Abdullah İbni Mes’ûd radiyallahu anh der ki: Nebî sallallahu aleyhi ve sellem: “Bana Kur’an oku” buyurdu.

-Yâ Resûlallah! Kur’an sana indirilmişken ben sana nasıl Kur’an okurum? dedim.

- “Ben Kur’an’ı başkasından dinlemeyi gerçekten çok severim” buyurdular. Bunun üzerine ben kendilerine Nisâ sûresini okudum. “Her ümmetten gerçek bir şahit, seni de bunlara hakkıyla şahit getirdiğimiz zaman halleri nice olur” [âyet 41] anlamındaki âyete gelince:

- “Şimdilik yeter” buyurdular. Kendisine dönüp baktım, iki gözünden yaşlar boşanıyordu.

Yaz Önerileri

Genç Öncüler'in en büyük farkı zamanı en güzel şekilde değerlendirmeleridir. Zaman insanın elinden kaçtığına geri gelmeyecek tek nimettir. Sağlık, para, mal ve mevki kaybedilse bile tekrar kazanılabilecek şeylerdir. Ancak geçen dakikaların geri gelmesi mümkün değildir. Okullar başlarken bu yaz mevsimini de boş boş geçirdik demek istemiyorsanız size tavsiyemiz, yaz önerilerimizi dikkatlice okuyun.

Bu yaz öncelikle, Kur'an okumasını bilmeyenler kesinlikle Kur'an okumasını öğrenmeliler. Utanmak, sıkılmak, kaçmak yok. Resulullah (s.a.v) efendimiz "Göğsünde Kur'an'dan bir şey bulunmayan kişi yıkık ev gibidir." buyuruyor. Şimdi, genç yaşta Kur'an okumayı öğrenmezsek ilerde bu daha da zor olacaktır. Şimdi elimize cüz alıp hocaya gitmet zor geliyorsa ilerde bu daha zor olacaktır?

Abdullah b. Mes'ud (r.a.), Hz. Peygamber (s.a.v.)'den şu hadisi rivayet eder: "Şüphesiz bu Kur'an Allah'ın bir ziyafetidir. Öyleyse onun ziyafetine gücünüz yettiğinde arzu ve istekle bulunuz. Şüphesiz şu Kur'an, Allah'ın sağlam ipidir. Nur-u Mübindir. Faydalı şifadır. O'na sarılmayı koruyucudur. O'na tabi olan kurtarıcıdır. Kur'an haktan batıla meyletmez, ki onun sahibi itaba maruz kalsın. Haktan sapmaz ki bir kimse-den rıza taleb etsin. Eğrilmez ki, doğrultulmaya muhtaç olsun. O'nun acabi son bulmaz. Çok tekrardan eskimez. Onu okuyunuz. Çünkü; Allahu teala her bir harfin tilaveti karşılığında on sevap verir. Ben "eliflammim" bir harftir demiyorum. Fakat Elif harftir, lam harftir, mim harftir, diyorum."

Bir harfine karşılık on kat sevap verilen kitabımız Kur'an-ı öğrenmek yaz aylarında, liseliler için en fazla bir hafta, on gün vakitlerini alacak bir uğraştır. Allah ecrinizi versin...

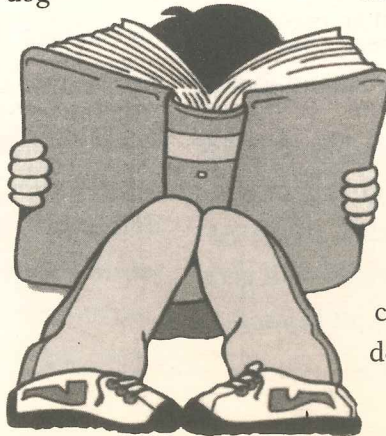
Yine okumasını bilenler her gün aksatmadan en az 2 sayfa Kur'an okumalıdır. Biraz daha azimli olanlar eğer günde 7 sayfa okuyabilirlerse 3 ay sonunda okula başlamadan bir hatim indirmiş olacaklardır. Karşılığında dede ve ninelerinizden ödülünüzü istemeyi de unutmayın.

Kur'an'ı Kerim dışında, Peygamber efendimiz (s.a.v.)'in güzel hadis-i şeriflerini de öğrenmek için hadis kitapları okunmalıdır. Her gün Riyazu's-Salihin'den 10 hadis okumak şeklinde bir hadis okuma çalışması da bu yaz mutlaka yapılması gerekenler arasında.

Bununla birlikte, Hz. Peygamber'in hayatı ve örnek mücadelesi ile ilgili Zekai Konrapa'nın "Peygamberimiz" ve Sefer Göltekin'in "Vahiyle Gelen Hayat" kitaplarından en az birini yaz okuma listenizin başına eklemelisiniz.

Gençler için ilerde daha derin ve geniş bir okumaya girişmeden temel dini bilgilerin öğrenilmesi açısından İlmihal kitaplarından Namaz, Temizlik, Abdest bölümleri mutlaka okunmalıdır. Bu konuda Seyyid Sabık'ın Delilleriyle İslam Fıkhu/ Fıkhu's Sünne kitabının ilgili bölümleri okunabilir.

Uzun ve sıcak yaz günlerinde sabahın erken saatleri ve öğle güneşinin yerini akşam serinliğine bıraktığı ikindi suları kitap okumak için en ideal saatler. Eğer yazı verimli değerlendirmek istiyorsanız kitap okuyabileceğiniz bu vakitleri başka bir şeyle doldurmayın. İşte size, yazın sıkıl-

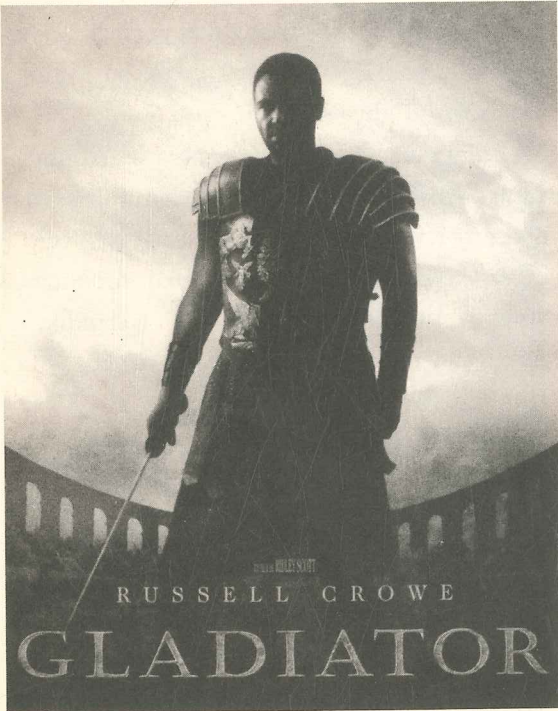

madan ve keyifle okuyacağınız bir kitap listesi:
 İslam Öncesi Cahiliyye/ İhsan Süreyya Sırma
 Mekke Dönemi ve İşkence/ İhsan Süreyya Sırma

Minyeli Abdullah/ Hekimoğlu İsmail
 Din Nedir?/ Salih Gürdal
 İbadet Nedir?/ Yüksel Kanar
 İslama İlk Adım/ Mevdudi
 İnsan Ne İle Yaşar/ Tolstoy
 Vahiy Kültürü/ Ruhi Özcan
 İçimizdeki Şeytan/ Tolstoy
 Tevhid ve Şirk/ Salih Gürdal
 Yürek Devleti/ Mustafa İslamoğlu
 Gelin Bu Dünyayı Değiştirelim/ Mevdudi
 Mekke Rasullerin Yolu/ Ali Ünal
 İmamın Öldürülüşü/ Abdullah Harun
 Hikayelerim/ Necip Fazıl Kısakürek

Ve uzun yaz günleri için önerdiğimiz bu okuma listesine ilave olarak izlenebilecek bazı filmler:

Gladyatör
 Fahrenheit 9/11
 Çöküş
 Mikrokozmos

Baraka
 Minyeli Abdullah
 Çizme
 Kelebekler Sonsuza Uçar
 Hz. Meryem

Gitmediyseniz, görmediyseniz dünya gözüyle mutlaka görmemiz gereken bazı mekanlar (İstanbul için):

Topkapı Sarayı
 Dolmabahçe Sarayı
 Yerebatan Sarnıcı
 Ayasofya Camii
 Piyer Loti
 Çamlıca

Yaz önerilerimiz daha da genişletilebilir. Ancak son olarak iki temel hususu da belirtmekte fayda var. Bunlardan biri bütün namazların vaktinde, camide ve cemaatle kılınması diğeri de ziyaret edemediğimiz, bir süredir göremediğimiz akrabaların ziyaret edilmesi. Namazların camide kılınması ve akraba ziyaretleri ihmal edilmemesi ve en azından yaz günlerinde uygulamamız gereken iki husus.

Önümüzde koca bir yaz mevsimi bizleri bekliyor. Yaza girerken en önemli sorunlarımızdan biri ne yapacağız sorusunu cevaplayamamamız. Sizler için hazırladığımız yaz önerilerini dikkatle okuyacağımızı ve yazınızı en iyi şekilde değerlendireceğinizi umuyoruz. Ahirette, en büyük sermayelerden biri olan zamanımızı nasıl geçireceğimizin hesabını da vereceğimizi tekrar hatırlatar bu vesileyle Yaz Önerileri'mizin yükümüzü hafifletmesine yardımcı olmasını rabbimizden niyaz ederiz...

Necip Fazıl Kısakürek

Murtaza Koçak

Necip Fazıl Kısakürek yakın dönemde yetişmiş en büyük sanatkar, şair ve dava adamlarından birisi idi. Sanatkarlığının yanı sıra İslam davasının yılmaz savunucusu idi. O tek başına bir milletti. Van'dan Edirne'ye kadar olan bütün Anadolu topraklarından yılmadan, yorulmadan hakkı ve hakikati anlatan bir hak sevdalısıydı. Ömrünün büyük bir kısmını haksız bir şekilde zindanlarda geçiren bir mazlumdu. Yine de bunca maddi ve manevi baskılara rağmen cesurca haykırabilen nadir insanlardandı. O çileli bir dönemin çile şairiydi...

Çıkardığı Büyük Doğu dergisi ve onca kitabıyla bir neslin inşasında öncü bir insandı. O bugün yeşeren, filizler veren Öncü Kuran Nesli'nin öncü insanlarındandı. Yayınlanan tiyatro, şiir ve makale kitapları bugün gençliğin başucu kitapları arasında yer almaktadır. Onun bütün derdi karanlıkları yaracak ve insanlığa aydınlık sunacak bir gençliğin yetişmesiydi. Onun için bir şiirinde;

“Bir meselem var her meselenin başı

Ben bir genç arıyorum gençlikte köprübaşı.”
Diye sesleniyordu. O bir gençlik sevdalısıydı. Dininin, dilinin, ilminin, beyninin, ırzının, evinin, kininin, öcünün davacısı bir gençlik. O, böyle bir gençlik istiyordu. Halka değil hakka inanan, gerçek adaleti bu inanışta ve halis hürriyeti hakka kölelikte bulan bir gençlik istiyordu, hayal ediyordu. Kim var? diye seslenince, sağına solu-na bakınmadan fert fert “Ben varım” cevabını verici, her ferdi “Benim olmadığım yerde, kimse

yoktur” fikrini besleyici bir dava ahlakını parıldatıcı bir gençlik düşlüyordu.

“Bugün, komik üniversitesi, hokkabaz profesörü, yalancı ders kitabı, çıkartma kağıdı şehri, muzahafat kanalı, sokağı, fuhuş albümü gazetesi, şaşkına dönmüş ailesi ve daha nesi ve nesi hasılı, güya kendisini yetiştirecek bütün cemiyet müesseselerinden aldığı zehirli tesiri üzerinden atabilecek, kendi öz talim ve terbiyesine, memur vasıtalara kadar nefsinin koruyabilecek, tek başına onlara karşı durabilecek ve çetinler çetini bu işin destanlık savaşını kazanabilecek bir gençlik” bekliyordu.

Necip Fazıl böyle bir gençliğin yetişmesi için ömrünün büyük bir çoğunluğunu fedakarlık, zorluk ve yılmaz bir inatçılıkla geçirdi. Şiirlerinde yanlıs yolda gençlere; “Durun, bu cadde çıkmaz sokak!” diye seslendi.

Bugün karanlıkları delemek ve aydınlığı karanlık yüreklere yerleştirecek aydınlık sevdalısı, aydınlığa meftun gençler yeşeriyor. Necip Fazıl'ın maya tutması için devrimbaz kodamanların viski çektiği kamıştan borularla ciğerinden kalemine kan çekerek yırttığı ve zindanlarda süründüğü bir gençlik yetişiyor.

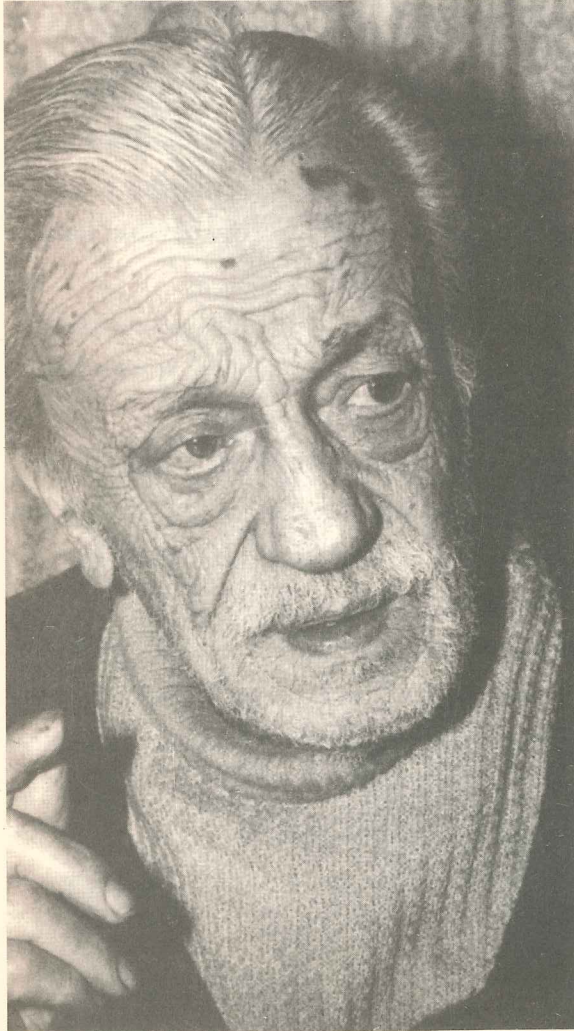
Okulda, sınıfta, dershane ve daha birçok yerde Necip Fazıl'ın vasiyetine sahip çıkmış, sorumluluklarını ciddiye alan, tarihini ciddiye alan, mukaddes misyonunu ciddiye alan ve yüce dini İslam'ı ciddiye alan bir gençlik tomurcuklanıyor. Dünya muhteşem bir bahara hazırlanıyor. Bekle Felluce, bekle Şam, bekle Grozni! Karan-

lıklar aydınlığa mağlup oluyor. Kainatı hayrete düşüren bir gençlik yetişiyor ve bu gençlik kararlılığın önünde çelikten bir kale gibi bekliyor...

Bu gençlik İbrahimi bir duruşu sergiliyor, İbrahimi bir ruhu şahlandırıyor. Tıpkı inanmış bir avuç genç Ashab-ı Kehf gibi. Tıpkı Hz. İsa'nın; Allah'ın dinine kim yardım edecek dediği zaman, biz de varız diyen genç havarileri gibi. Tıpkı Allah'ın Kur'an'ında "O tek başına bir ümmetti." dediği Hz. İbrahim gibi...

Ve Genç Adam, senden korkuyorlar, senin taşıdığın ruhtan, senin sergilediğin duruştan ölesiyeye korkuyorlar. Sen yüreklere korku salan bir cengaversin.

"Surda bir gedik açtık mukaddes mi mukaddes
Ey kahpe rüzgar artık ne yandan esersen es"

*Elinden, dal gibi düşerken ümit,
Ne bir hasret dinle, ne bir ah işit;
Bir yaprak ol, esen rüzgarlarla git,
Kırk bir tekne ol, dalgalarla gel..*

(Gel)

*Kudret O'nun; gayrında ne mecal var, ne tüvan;
Alim ilmine yansın, pazısına pehlivan...*

(Kudret)

*Ne görsem, ötesinde hasret çektiğim diyar;
Kavuşmak nasıl olmaz, mademki ayrılık var?*

(Kavuşmak)

*Diyorlar bana: Kalsın şiiir de sözde yerde!
Sen araştıır, göklere çıkan merdiven nerde?*

(Merdiven)

*Fikret nasıl kurulmuş, içiçe bu iklimler?
Nasıl kaynaştırılmış, sesler, renkler, hacimler?*

(Mimari)

*"Mehmed'im, sevinin, başlar yüksekte!
Ölsek de sevinin, eve dönsek de!
Sanma bu tekerlek kalır tümsekte!
Yarın, elbet bizim, elbet bizimidir!
Gün doğmuş, gün batmış, ebed bizimidir!"*

(Zindan'dan Mehmed'e Mektup)

Göklerin Çektiği Kartal...

Üstad Necip Fazıl Kısakürek'i, Hakka yürüyüşünün 22. yılında rahmetle anıyoruz..

Altmış yıl durmadan dinlenmeden bin bir çile içinde, eserler vererek, mücadeleler yaparak milletin varoluş savaşında yerini alan bir millet büyüğü, düşünce ve edebiyat hayatımızın dinmez ve sinmez kalemi, yerinden oynamaz üslubuyla kendini edebiyat tarihine hâkkeden kalem, Üstad Necip Fazıl, aramızdan sıyrılıp, adeta bir kuş gibi uçup gitti.

Fanilik arkadadır artık.

Dev sulara karşı bir ömür boyu gerilmiş kollar düştü.

Ve yüz yılımıza şeref olan şiir saati, durdu.

Ve doğru, iyi ve güzel için yükselen ses sustu. Yankıları çağların ufkunda çınlayacak.

İslâm'ın onuru için çağın çelik yüzüne karşı koyan elmas kas, gevşedi.

Atalarımız bir an için ebedi meşgalelerini bırakarak bizim bu dünyamıza doğru dönüp baktılar: 'Kim geliyor? Bu gelen kim?'

Ey ölüm, sen ne sırlı bir güçle donanmışsın ki, en yalçın kayalıkların tepesinde, zamanın üstünde dimdik duran kartallar bile avın olur. Gök şahini ağına, tuzacağına düşer.

Çağdaş bir destandı, bir kahramanlık destanıydı, sonuna nokta konan. Ama bu bir ara noktadır. Destanın öbür yüzü bundan sonra söyleyecek.

Dünya çağının bu ikindisinde ne büyük gölgeydi vurdu karşı ufuklara, güneşin doğduğu ufuklara.

Evet, bir kahraman düştü toprağa. Bir kez daha

bin kez daha yeşerip boy atacak bir tohum olarak.

En önde koşan atının atı kapaklandı. Ve en birinci süvariye toprak bağına bastı. Herkeslerden daha çok seven ana gibi.

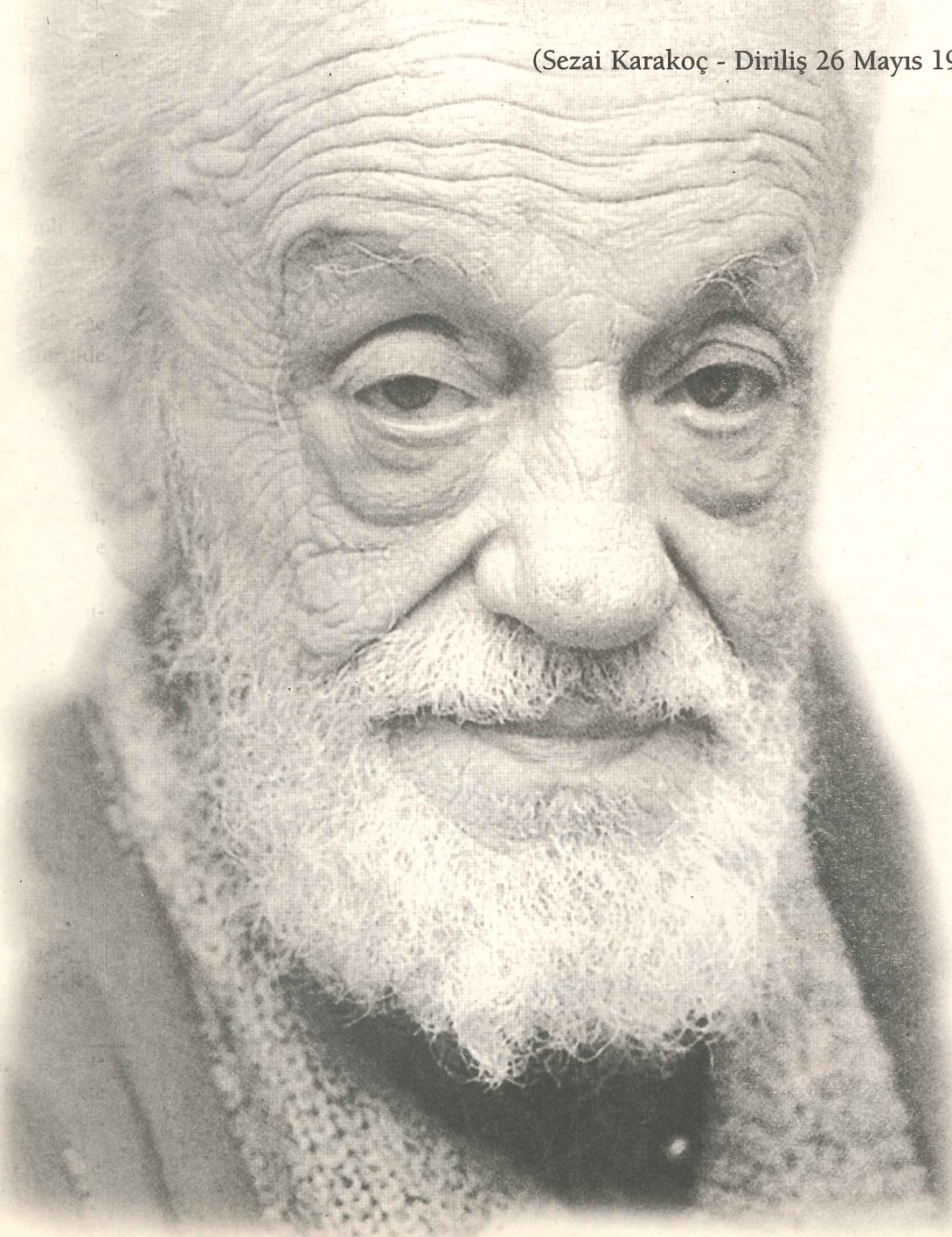
Gaib, onu 'kurcalayan çilingir'i, 'canlı cenazeler'in üstünden aşırarak gözlerden gizledi. O gözler ki zaten görmüyorlardı.

Ve perde kalktı. Ten maskesi sıyrılarak, ruh, potada saf altına kayboldu.

Kartal süzülüp gitti, sonsuz göklerde kayboldu.

Bize ne düşer, bütün bu manzara karşısında, susmaktan başka.

(Sezai Karakoç - Diriliş 26 Mayıs 1983)

İstanbul

Mutlaka Fethedilecektir

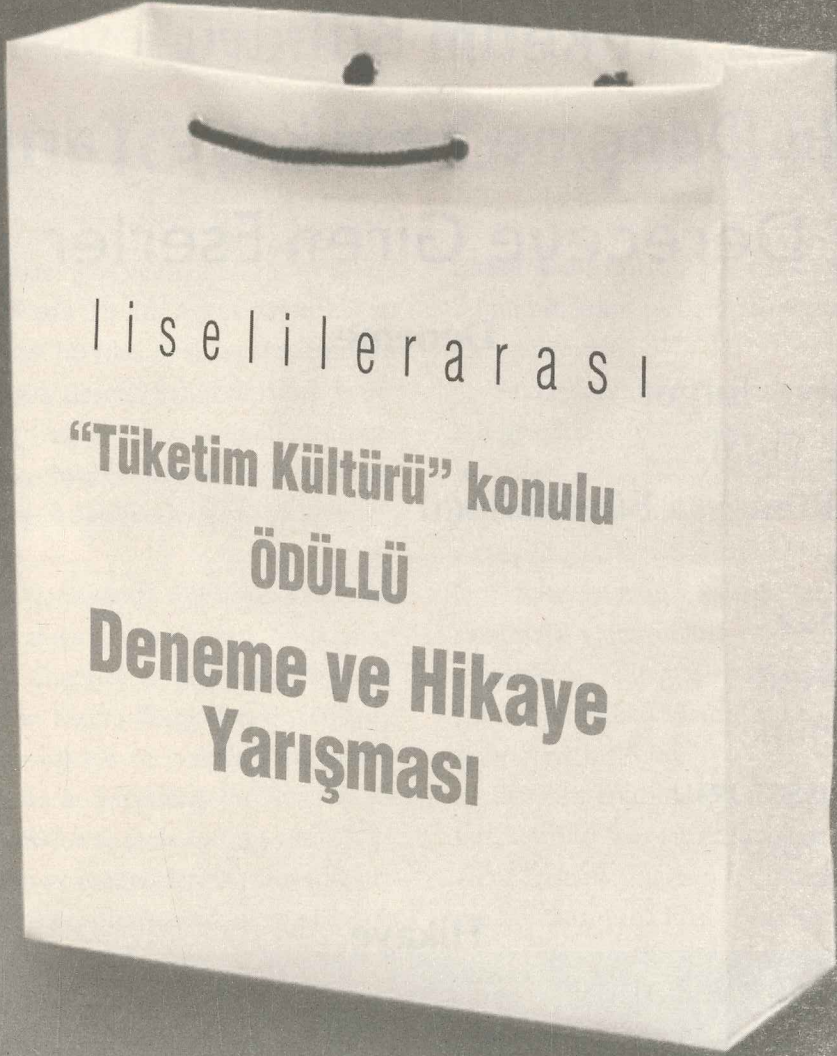
Mekkelilerin topladıkları büyük bir ordu ile Medine üzerine yürüdükleri öğrenilince bazı tedbirler alınır. Bu tedbirlerden biri de şehrin savunmasız kalan yönünün bir hendekle kapatılmasıdır. Bu nedenle çalışmalar başlar. Başta Hz. Peygamber (s.a) olmak üzere günlerce çalışılarak bu hendek açılır. Bu sırada müslümanlar günlerce bir şey yiyememiş hatta Hz. Peygamber (s.a.) açlık duygusunu gidermek için midesinin üzerine taş bağlamıştı.. Hendek açılırken büyük bir kayaya rastlanır ama bu kaya kırılmaz. Hz. Resul-ü Ekrem (s.a)'e haber verilir. Peygamber (s.a.) gelir , eline aldığı bir balyozla bu kayaya üç defa vurur ve üçünde de etrafı aydınlatan bir ışık yayılır. Hz. Peygamber (s.a.) her seferinde tekbir getirir. Bunun sebebi sorulduğunda Hz. Peygamber (s.a.) "İlk ışıpta Kisra diyarı (Iran)'nın saraylarının, ikinci vuruşta Rum diyarının saraylarının, üçüncü vuruşta San'a (Yemen) diyarının saraylarını gördüğünü, Cebrail'in de gelerek Ümmetinin oralara hakim olacaklarını haber verdiğini" bildirir.

Bu müjdeler üzerine münafıklar;

-Siz, korkudan meydana çıkmayıp korunmak için hendekler kazmaya çalıştığımız bir sırada, Hz. Peygamber(s.a.)'in Medine'den Hire köşklerini, Kisranın Medaini'ni gördüğünü, oraların tarafınızdan feth olunacağını söyleyip size boş vaatlerde bulunmasına ve sizi ümitlere düşürmesine şaşmaz mısınız? diyerek müminlerin maneviyatlarını bozmaya çalıştılar. Ama Hz. Peygamber'(s.a.)'in müjdelerinin hepsi gerçekleşti ve son noktayı İstanbul'un fethi ile Fatih koydu.

 genç öncüler

**Ödül Töreni ve
Gençlik Şöleni**
Dereceye Giren Eserler

genç öncüler

“Tüketim Kültürü”

Konulu Deneme ve Hikaye Yarışması
Dereceye Giren Eserler

Deneme

Birinci: Sibel Turgut

İkinci: Ece Erdal

Üçüncü: Rümeysa Büyükküpçü

Mansiyon

Uğur Yılmaz

Rukiye Turgut

Hüsna Öztürk

Şahnur Keşşafoglu

H. Hicret Tuna

Hikaye

Birinci: Nuseybe Şahin

İkinci: Erva Günay

Üçüncü: Esra Türkan

Mansiyon

Enes Özel

Bilal Uslu

Yasemin Gençcan

Selma Elmas

Genç Öncüler ve Mecra Dergisi 2005 Yılı Hikaye-Deneme-Makale Yarışması Ödül Töreni ve Gençlik Şöleni

Geleceğin İnşası için uzun soluklu bir sefere çıkan Umran Okulu 15 yılı aşkın yayın hayatı boyunca çok ciddi bir fikri birikim oluşturmalarının yanında çocuk dergisi Salıncak, liseli gençlik dergisi Genç Öncüler ve üniversiteliler tarafından hazırlanan Mecra dergisi ile ahlaki yozlaşmanın önünde durabilecek yarınları yetiştiriyor.

Bu misyon çerçevesinde 2005 yılı içinde bir dizi etkinlik ile atağa geçen Umran, liseli gençlik dergisi Genç Öncüler ve üniversiteliler tarafından hazırlanan Mecra dergisinin düzenlemiş olduğu deneme- hikaye ve makale yarışmalarının ödül töreninin de yapılacağı bir Gençlik Şöleni ile bu etkinliklerini taçlandırmış oldu.

Genç Öncüler ve Mecra dergisi, sınav koşuşturmasında yorulan, etrafı medya, internet ve

futbol fanatizmi ile kuşatılan gençliği, yaşadığı bunalımlı atmosferden çıkararak şölen coşkusu-na kavuşturdu.

Yaklaşık iki yıldır yayın hayatını sürdüren liseli gençlik dergisi Genç Öncüler, gençlere, kulak veren, hatta kulak vermekle kalmayıp, gençlere düşüncelerini açıklama ve sunma imkanı da sağlayan, liselilerin yazılarıyla çıkan, denemelerden, televizyon eleştirilerine, okullardan yaşamımıza yansıyanlara, şiirlere, kopya çekme tekniklerine, kitap tanıtımlarına, mizah sayfalarına, röportajlara varıncaya kadar birçok yazı ile rengarenk bir dergi.

Dergisi, etkinlikleri, gezileri, kulüp çalışmaları, ödüllü yarışmaları, gece ve şölenleriyle Genç Öncüler, lisenin o çalkantılı hayatını verime dönüştürerek koşan, yüzlerinde yüklerinden

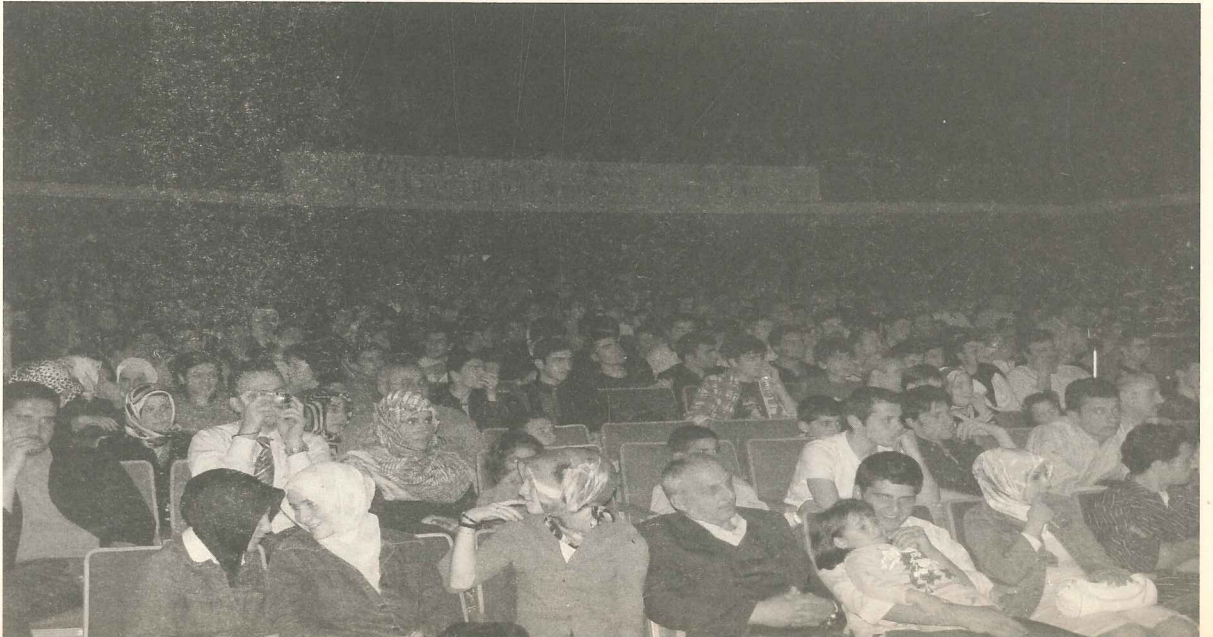

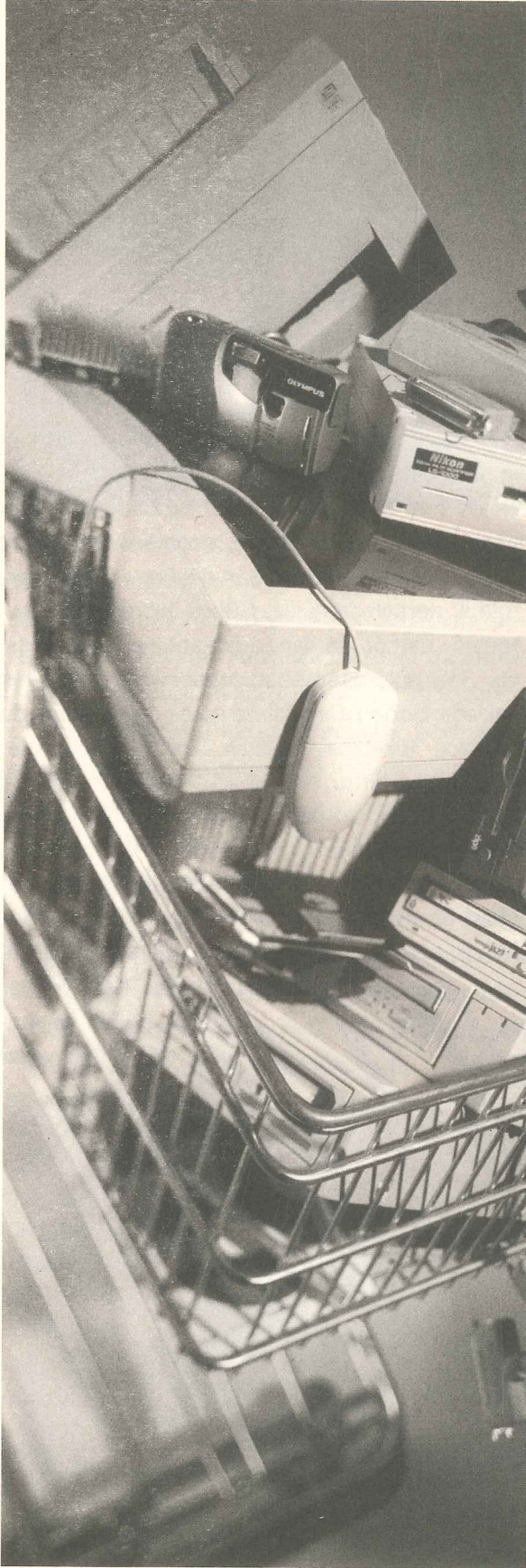
kurtulmuş olmanın verdiği rahatlığı yaşayan ve coşkuyu yüreklerinde hisseden herkese "Sen de bir Genç Öncüsün!" diyerek, bu heyecanı paylaşmak, bu kervana katılmak, katkıda bulunmayı isteyen herkesi Gençlik Şöleninde buluşturdu.

Değil gençlerin herkesin şevk ve heyecanını arttıran ayrı bir faaliyet olarak Gençlik Şöleni ayrılabileceği yerini aldı. Sinevizyon gösterimi, Sayın Abdullah Yıldız ve Metin Önal Mengüşoğlu'nun konuşmaları, Salıncak Çocuk Korosu, Genç Öncüler ve Mecra dergisi deneme, hikaye ve makale yarışması ödül töreni, Mecra dergisi Futbol Turnuvası Ödül Töreni, Kafkas Halk Oyunları Ekibi ve Mehteran konseriyle dolu dolu bir gece Gençlik Şöleni'nde bizleri bekliyordu.

Vakit Gazetesi yazarlarından sayın Demet Tezcan'ın bizim duygularımıza tercüman olan 29 Nisan 2005 tarihli yazısında, "müthiş bir akşam yaşadık", "(gençlere) daha çok vakit ayıracak, projeler üretecek, alternatif eğitim ve sosyal faaliyet alanları oluşturacağız", (hınca hınç dolu salon karşısında) "bir stadyumda gerçekleşebilecek bir akşam" ve "İlk kez şöyle bir anons yapılınsın istedim "bütün yaşlılar, orta yaşlılar ve anne babalar gençlere yer vermeniz rica olunur", şeklindeki ifadeleriyle tasvir ettiği Gençlik Şölenimizi gerçekleştirmiş olduk. Emegi geçen, desteklerini esirgemeyen ve katılımlarıyla bizleri onurlandıran herkese teşekkürlerimizi sunuyoruz.

mızda uçurumdan attığımız insanların çılgınlıklarını duymadık, ya da duymazlıktan geldik. Uçurumları kendimize yok bildik, başkalarına ise var ettik. Bulduğumuz her zerreyi kendimizin bildik. Kendimizin diye saldırdığımız zerrelerden düşünce-sizlik kaptık. Başkalarının göz yaşlarını akıtmayı ya da silmeyi düşünemedik. Çünkü tüketiklerimizin yanında duygularımızı, düşüncelerimizi, insani değerlerimizi de tükettik nefes nefes. Sevgilinin sevdasını, çocukların gülüşlerini, kültürlerimizi, umutları, ekmeği, suyu ve en önemlisi ahlaki değerlerimizi yok ettik. Ve daha nice şeylerin kökünü kurutmayı başardık esir aldık güneşin doğuşu ve batışı arasında.

Kalbi açlar kadar, midesi açlar da var dünyanın yaşlı bedeni üzerinde. Zenginler arzularının akışına göre hayat sürerken, bir lokma ekmeğe muhtaçlar unutulmuşluğa terkedilmiş bir biçimde kokusunu kaybeden gülün dikenli yaprakları altında nefes alıyorlar. Her nefes alışlarında zenginler tarafından tüketilen lokmalarının acısını hayatlarının banklarına oturtuyorlar. Yoksulluğun sınırlarında yaşamlarını örümcek ağı gibi örmeye devam eden yoksullar geceğin zindanında sabahlarken, dünya zevklerinin sarhoşluğunda bulanık düşüncelerle her şeyin fazlasını kapısına yığan zenginler, bu fakirlerin lokmalarına dahi doymayan gözlerini dikmişler.

İşte bugünün aynasından günümüze yansıyan açlık ve doymak bilmez hayatların günlüğü. Sayfa sayfa açlık, acı, zenginlik, sarhoş düşünceler iz bırakıyor bu temiz sayfalara. Ve çevrilen her sayfa tüketilenlerin listesi olarak hayatımızda yüz gösteriyor. Ama bizler halen bu listenin sonuna israfın en büyüğünü simge olarak yerleştiriyoruz. Ve bu listenin sonunda tüketilenler yetmezmiş gibi tüketilecek bir lokması olmayan insanları da tükenenlerden arta kalanların sınırlarına bırakıyorlar zalimce.

Harcamıyoruz Harcanıyoruz

Ece ERDAL
Şişli Lisesi / İSTANBUL

Harcamıyoruz, harcanıyoruz, cebimizdeki lira toz bulutu gibi yok olurken; biz de eriyoruz, İstanbul'da, Lozlaşmış kent tütten bacalarında, davulsuz, zurnasız yas eşliğinde susuyor. Matem sessiz yüzü, Anadolu bağrını dağa fırlatıp, eşkiya yiğidini savuruyor önümüze. İçimizdeki şeytanı uyardıran ışıklar yüzümüze vuruyor. Aydınlık gibi görünen sis karanlık bir geceye çağırıyor bizi. Konakladığımız birkaç mekân var milenyum sokaklarında! Lüks, cazip ama çokluğa ama yokluğa iten alışveriş köşeleri Her düzene uyan bizler rüzgâra emanet sürükleniyoruz. Lüks mağazaların yüksek voltajlı lambaları gözümüzü kamaştırırken, yummak yerine kocaman açıyoruz. Camekânlardan sızan yemek kokuları tok olan karnımızın aslında açlık çektiği haerini veriyor. Cebimiz kaynayana dek yemeye veriyoruz

kendimizi. Vücudumuzu

saran giyisiler ruhumuzu

lapsediyor bedene ve

bundan hoşnut dola-

şıyoruz. Bazen yürü-

mek güçleşiyor,

elimizdeki onca

paketten. Ara-

bamız olsun is-

tiyoruz. İçine konulan benzin

kurutsada kanımızı, damarları,

tıkayıp yerleşiyoruz başkö-

şesine jipimizin, fantomuzun.

Variğimiz evin boyası cila-

lı, görünüşü fiyakalı olsun diyoruz. Varsın kemi-

ğimizin üzerine

et binmesin, göz altımızdan torbalar

inmesin. Evimiz gör nuru olsun fani toprak üzerinde. Cebimizde çekilen paralardan bir kısmı telefona gitsin istiyoruz. Tozlu, güneşin gölgesini kaplayan binaları sırtlanmış şehri çekebilecek, nerede olursak olalım duyuracak özellikte olsun sesimizi...

Ve sonunda oluyor isteklerimiz. Ya da bizden istenilen çoktan alınmış oluyor. Ama farkında değiliz. Evimiz oluyor. gökdelen gibi bir binanın güneşe komşu olan katını kiralityoruz. (Bizim için ama nasıl yapıldığını bilmeden) Bir vakitler fidanların üzerinde bittiği mis gibi pişen ekmeğin tohumunun yetiştiği tarla öldürülerek, şehit kanıyla sulanmış, yumuşamış kaya üzerine, serpiştirilmiş betonlar. Nefessiz kalmış, boğulmuş gariban Ölmeden dünya mezara konulmuş derisi olan toprak.

Gaza basıp harekte geçirebileceğimiz otomuz olsun diydük. Satın almışız onu da içimize dolan havayı kanser eden motora, akıttığımız alın terini sürmüştük.

Telefon diye zırlamıştık. Onu da elde etmişiz. El memleketine yok pahasına çalışan işçimizin ürettiği makineleri kullanmışız. Farketmemişiz bir türlü Türk Malı olduğunu. Üzerinde yazan yabancı yazılar, saklamış onların kim tarafından yapıldığını.

Ve biz. Biz de sakladık. Türk olduğumuzu. Ya da saklandık birileri tarafından. Üzerimize giyeceğimiz kıyafeti, cebimizde taşıyacağımız eşyayı, yiyeceğimiz ekmeği belirleyenler bizleri ört pas etti.

Tükettik, tükendik bizler yakın çağda. Cam bebekler gibi hareketsiz kaldık. Birileri oynattı elimizi, ayağımızı. Oynatıldık! Gerçek ediğimiz dünyada sahte bir oyun olarak yol aldık. Bittik ya da bitirildik, yüzümüz çökmüş, çalışmaktan bitap, ama arabalı ama mülklü kaldık caddelerde.

Tükettikçe Tüketilenler

Rumeysa Büyükkıpcı
SPARTA

"Ki o mal yığıp biriktiren ve onu saydıkça sayandır. Gerçekten rnalının kendisini ebedi kılacağını sanıyor. Hayır; andolsun o hutameye atılacaktır." (104/2-7)

Yoksa bizde mi hutameye atılacaklardanız diye oturup düşündüğünüz oldu mu hiç?

Ya da düşündüğünüzde aldığınız cevap ne oldu acaba'?

Düşünüyorum da tüketim kültürü olduğu sürece galiba biz de hutamenin odunlarından biri olup kaçınılmaz ateşle tüketileceğiz.

Baksanıza dünyada para tek değer ölçüsü olarak almış başını gitmiş.

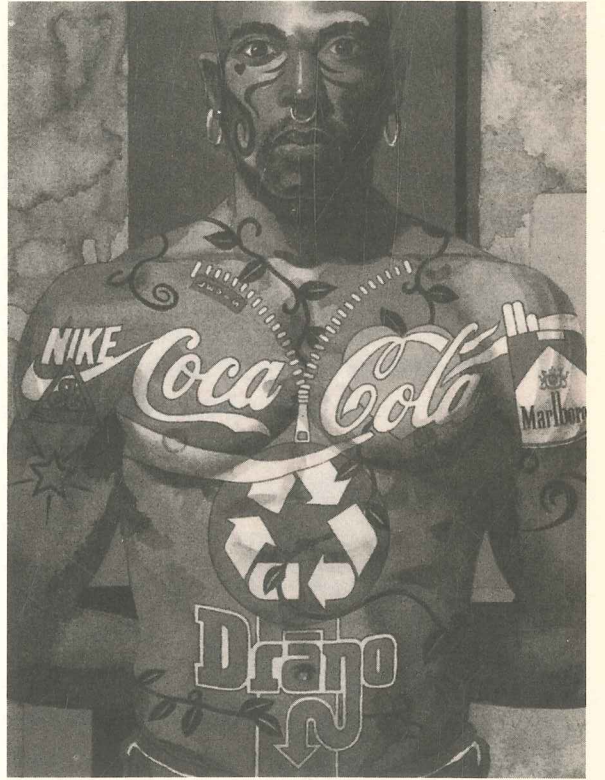
Kapitalist bir dünyada boy gösterip yanmaya hazırlanan hutamenin yakıtları olmak için salınır olmuş insanlar. Ya da dünya diye genelleştirmek yerine sadece Türkiye'yi ele alalım. Tam AB'ye giriş müzakerelerinin yapıldığı şu günlerde acaba bu tüketim çılgınlığını da AB'ye girme maddelerinin arasına koyabilir miyiz?

Taksitle dünyayı almaya hazırlanan insanımız acaba taksitle inançlarını ve ahiretini taksit taksit sattığının, dönüştürdüğünün ve kokuşturduğunun farkına varıyor mu?

Bana sorarsanız tam AB'lik bir durum. İnsanların batılılaşmaya merak sardığı şu ortamda işte tüketim çılgınlığı da batılılaşmanın ta kendisi olmuş çıkıvermiş bile.

Kredi kartlarının yetmediği yerlerde artık taksit kartlarıyla dünyayı satın almaya kalkışan bir hırsla acaba ahiretimizden vazgeçerek ardında dünyada yaşarken namerde muhtaç hale getirildiğimizi anlamaktan bile uzaklaştığımızı veya uzaklaştırdığımızı fark etmiyor muyuz?

Hani biz batılılaşmayı çağdaşlık (!) olarak kabul ediyoruz ya.

İşte Avrupaî, onların kullanıp atmaya kalkıştıkları devirlerini tamamlamış teknolojilerini, eski mallarını kullanmakta bizim için çağdaşlık olmuş o zaman. Marka tutkunu ya da marka hastalığı peydah oldu şu günlerde. İşte bu marka hastalığı da bu çağdaşlaşmanın(!) ta kendisi olsa gerek. Her şeyin para üzerine kurulduğu hayatımızda; para, dünyanın merkezi oluvermiş bile. İnançlarımızın bizden istediklerini yerine getirirken bile dünyada bizlere ekonomik katkısı bulunacak emirleri adeta seçerek almışız. Mesela Allah'ın örtünme emrini almayan bizler çalışmanın bile ibadet olduğu teranesiyle kendimizi kandırabilmişiz. İnfak etmeyi be-

ceremediğimiz için yolda karşılaştığımız dilencilerin eline bir miktar para sıkıştırmayı infak kabul edip kavramlarımızı bile tüketmişiz. Tüketemediğimiz bazı kavramları da devlet eliyle yasaklamaya kalkışarak tüketmenin yolunu aramışız.

Aramızda paranın önemsiz olduğunu söyleyebilecek kimse var mı? Tabii ki yok.

Ben de para önemsiz demiyorum ama onu nasıl kullanmamız gerektiğine bir bakmalıyız önce. Çılgınlar gibi para biriktirmek veya harcamak değil paranın önemini belirtmek, onu en güzel şekilde kullanabilmek olabilmelidir aslında. Onu en güzel şekilde kullanmak nasıl oluyor diye bir soru geliyor bunun ardından.

İnfakı becerebilmeliyiz diyorum. İnfak paramızın birikmemesini sağlarken, bereketinin de artmasını sağlar. Böyle yığılmalar olmadığı sürece ne biz batılılaşacağız diye ça-ba sarfederiz ne de çağdaşlaşıyoruz diye enayi konumuna düşeriz.

Niye enayi konumuna düşüyormuşuz diye bir soru gelebilir aklınıza...

Çünkü batılılar tüketimi artırmak için o kadar çok safsatalar sürmüşlerki önümüze, bizler de hazır batılılaşıyoruz diye hiç ses çıkarmamışız bütün bunlara. Saçmalamayı bile tüketmişiz bu arada. Mesela doğum günleri, yıl dönümleri. Yılbaşılar; bunlar tüketimi artırmak için kurulmuş tezgahlardır.

Yoksa dinimizde böyle günler önemli değildir aslında.

İşte böyle safsatalara göz yumarak kendimizi batılılaşmış/çağdaşlaşmış görüyoruz.

Bir yandan batılılaşmak adına paramızı tüketirken, diğer yandan da zamanımızın, ömrümüzün, inançlarımızın, kavramlarımızın tüketildiğinin yani hayatımızı tükettiğimizin farkına bile varamıyoruz.

Zamanımızı tüketiyoruz; televizyon, eğlence ortamları gibi Batı'dan örnek alınarak yapılmış o muhteşem (!) icatlarla zamanımızı tüketiyoruz.

Inançlarımızı tüketiyoruz; batılılaşacağız diye Allah'ın koymuş olduğu emir ve yasakları hiç umursamaz hale geliyoruz.

İşte ömrümüzü oluşturan iki esas nokta olan zaman ve inancı tüketerek bir taraftan farkında olmadan hayatımızı tüketiyoruz.

Sanki Allah'ın sözünü bilmiyormuşçasına.

"Allah'ın indirdiği vahiyden bazı kısımları gizleyenler ve onu az bir kazanç karşılığı değiştirenlere gelince: Onlar karınlarını ateşle doldururlar ve kıyamet günü Allah onlarla ne konuşacak, ne de günahlarından onları arındıracaktır; şiddetli azap onları beklemektedir"(2/174)

Bilgimizi tüketiyoruz, edindiğimiz bilgileri öyle abuk sabuk yerlerde kullanıyoruz ki onu da tüketiyoruz.

Televizyonlara baktığınızda dikkatinizi çekmiştir. Doçent veya profesör olmuş insanlar, medya batağının içine düştüklerinde bilgilerini öylesine saçmalıklar adına kullanıyorlar ki; o insanın o mertebeye nasıl geldiğini ağzınız açık izliyorsunuz.

İşte, bir gün gelir de bu batılılaşma sevdasından vazgeçersek eminim ne inancımızı, ne bilgimizi, ne zamanımızı, ne paramızı ne de kavramlarımızı böyle çılgıncasına tüketiceğiz; ne de ömrümüz bu hırslarla tüketilmiş olacak, öldükten sonraki hayatımız da hutamenin odunlarından biri biz Müslümanlar değil; bu batılı ayaklarına yatan ve yatıranlar olacak inşallah...

Önce Sevgileri Tükettik

Nesibe Şahin
Anadolu İHL / SİVAS

Yağmurun ıslattığı caddede çok katlı mavi apartmanın önünden bir araba hareket etti. Camlarına çarpıp duran yağmur taneciklerini hızlıca çalışan silecekler bertaraf etmeye başladı. İçinde genç bir anneyi barındıran bu araba, arkasında yaşlı gözlerle ve kırık kalbiyle kendisini uğurlayan küçük bir yüreğin olduğundan habersizdi.

Okan'ın yağmurla beraber artan göz yaşları, yanaklarından süzülüp yüreğine akıyordu. Arabanın sileceklerine inat onun göz yaşlarını silecek hiç kimsesi yoktu. Biricik varlığı, annesi, her sabahki gibi arabasının kapısını sertçe çekerek tüm umutlarını eritmişti.

Odasının kapısının açılmasıyla göz yaşlarını sildi Okan. Bakıcısının onu yine ağlarken görmesini istemiyordu. Pencereden bakmayı bırakıp, başını koltuğun kenarına yasladı.

"Günaydın, Okan" dedi bakıcı Nurgül. Onun yine ağladığını fark etmekte gecikmedi. Üzüntüsünü belli etmeden Okan'ın başını okşadı. "Bak baban neler almış sana. Dün annenin arkasından ağladığını söyledim. O da bunları almış senin için."

Okan üzgün yüzünü kaldırıp Nurgül'ün gösterdiklerine bakmadı bile. Nurgül, elleriyle başını tutup babasının aldıklarını gösteriyordu. Siyahlı turunculu bir çift patenti elindekiler. Hiçbir şey demeden Nurgül'ün kucağına koyduklarına baktı. Patates cipsleri, birkaç çeşit sakız, çikolata... her ağladığında önüne konulan şeylerdi.

Nurgül, Okan'ın ellerinden tutarak: "Hadi bakalım ağlama

artık. Kocaman çocuk oldun sen. Seneye okula gideceksin" diyordu. Patenleri ve kucağındakileri bir köşeye itti Okan. İsteksizce göz yaşlarını sildi. Sonra bir şey hatırlamış gibi tekrar tülü açmış, merakla dışarıyı seyretmeye başlamıştı. Nurgül de neye baktığını merak etmiş, o da Okan'la beraber dışarıya bakıyordu.

Nurgül, pencereden bakarken anlatılan masalları tüm çocukların sevdiğini biliyordu. Etrafa bakıp masal malzemesi yapılacak bir şeyler aradı. Ama caddede yüksek apartmanlardan, süslü mağazalardan, kocaman logolu iş merkezlerinden başka bir şey göremedi.

Birden gözleri Okan'ın dikkatlice baktığı yere kaydı. Karşı siteden bir kadın, işe gitmek üzere arabasına ilerliyor; kızı da balkondan annesinin gidişine bakıyordu. Sonra annesi, kızına dönüp sınımsıcak bir tebessüm uçurdu, yüksek balkona. Küçük kızın el sallayışına, gülümsemesine ara vermeden karşılık verdi. Arabasına bindiğinde son kez açık camdan kafasını uzatıp, veda etti. Küçük kız, araba gözden kaybolana kadar arkasından el salladı.

Nurgül derin bir iç çekti. Sonra hıçkırık hıçkırık ağlayan Okan'ın sesiyle kendine geldi. Balkondaki kız içeri girmiş, yağmur ve Okan'ın göz yaşları iyice hızlanmıştı. Nurgül ise bir taraftan Okan'a üzülüyor, diğer taraftan da onu nasıl sakinleştireceğini düşünüyordu. Pahalı patenleri, çeşit çeşit yiyecekleri onu susturamazdı artık. Bunu biliyordu. Sadece "sakin ol, akşama ge-

lecek annen, üzülme artık" diyebilirdi.

Dağınık kafasıyla anlattığı masalın sonunda Okan'ın uykuya yenik düştüğünü gördü. Sessizce üzerini örtüp, kendini şişme koltuğun üzerine attı. Sonra aylardır Okan'ın neden uzun uzun ağladığını anlayamadığına şaşırı. O, Okan'ın sadece annesinin gidişine üzüldüğünü sanıyordu. Oysa Okan'ı asıl üzen annesinin giderken ona el sallmayı bile çok görmesiydi. Nurgül Okan'a bakmaya başlayalı nerdeyse bir yıl oluyordu. Onun şen şakraklığına rağmen Okan; sessiz, içine kapanık ve gizli gizli ağlayan bir çocuktü. En çok da bu üzüyordu Nurgül'ü. Okan annesine, babasına bir şey anlatazmadı. Çünkü onları çok az görüyordu. Ama Nurgül'le üzüntülerini paylaşabilirdi pekala. Normalde her istediği alınan, her üzüldüğünde en pahalı hediyelerle susturulmaya çalışılan bir çocuğun şımarık ve yaramaz olması beklenirdi. Oysa Okan bunun tam tersi bir çocuktü. Nadiren mutlu olur, mutluluğunu bile çekingen tebeşümlerle fark ettirirdi.

Annesiyle babası Okan'la ilgilenmezler ya da buna zaman bulamazlardı. Her ikisi de büyük bir şirkette iki ayrı bölümün müdürlüğünü yapıyordu. Eve mesai saatinin bitiminden oldukça sonra gelip, en iyi ihtimalle televizyon seyrediyorlardı. Eğer bunu yapmazlarsa; şahsi faturaları, eve alınacak yeni eşyalar, ödemeler konusunda tartışmalara girerlerdi. Daha geçen hafta Okan'ın babası Fuat Bey; kendisine alacakları yüzünden eşi Gül Hanım'la kavga etmiş, aileler araya girince evde barış tekrar sağlanmıştı.

Fuat Bey, dalgıçlığa merakı olan birisiydi. Tatillerde amatör olarak bu işle uğraşırdı. Bu yüzden evlerinin bir odasını envari çeşit balık adam elbiseleri, oltalar, su gözlükleri ve palet şeklinde su ayakkabılarıyla doluydu. Kavga ettikleri günün sabahı Gül Hanım, Fuat Bey'in yeni bir şişme bot siparişi verdiğini öğrenmiş ve evde kıyamet kopmuştu. Tartışmalara rağmen bot alınmış ama paketi hâlâ açılmamıştı. Hoş, açılrsa da nerede kullanılacağı ayrı bir meseleydi. Onca kavgaıyla eve gelen büyük paket, Fuat Bey de dahil hiç kimse-

nin ilgisini çekememişti.

Okan işte böyle bir ortamda büyüyordu. Bazen kendinden küçükler tarafından bile ezilir, en olmadık şeylerden korkar, gün boyu bilgisayar ve çizgi filmler arasında mekik dokurdu. Nurgül, Okan'ın bu durumunu Gül Hanım'a anlatmaya çalışmış fakat konuştukları, yoğun işlerin ya da büyük bir alışveriş hazırlığının telaşına kurban gitmişti. Yine de konuşulanları hiç etkisi olmadı denemezdi. Çünkü bu konuşmalardan sonra Gül Hanım eve pahalı hediyelerle dönüyordu. Ona göre sevgi bu şekilde ifade edilirdi. Bu amaçla bir seferinde Okan'ın büyük bir ayıcık, bir seferinde de -nerede süreceği bilinmez ama- akülü bir araba hediye etmişti, kuru bir tebessümlerle. Ayıcık, çocuk odasının vitrinine; akülü araba da tatil için terasa kaldırıldı. Okan ise yine yalnızlığıyla baş başa kaldı.

Nurgül, Okan'ın açılan üzerini örtmek için ayağa kalktı. Sonra pencereye gidip islanmış caddeye, pencereden küçükük görünen insanlara baktı. "Nasıl mutlu edebilirim seni Okan? Annemi hiç hatırlamamama rağmen çocukluğumda senden daha mutluydum" diye mırıldandı.

Çocukluğunun mutlu anlarına yolculuk etti sonra. Çok mutlu olduğu zamanları düşündü. Öyle çoktu ki... En çok elindeki-

leri paylaştığında mutlu olduğunu hissedirdi. Oyuncağı olmayanlarla oyuncaklarını, beslenmesi olmayanlarla yemeğini paylaştığı günleri en mutlu olduğu günleriydi. Bazen sevinci bazen de hüznü paylaşmak, mutlu etmez miydi insanı?

Öğle yemeği için Okan'ı uyandırdı. Yemeğini verdikten sonra çantasından kağıt ve kalem çıkardı. Okan'ın yanında ona dair hislerini çıkardığı kağıda döküverdi. Kimi yerini karalayıp, kimi yerinde göz yaşları döktü. "Yazdıklarımı okuyup, anlayacak kadar büyük olsaydın keşke Okan" diye söylendi. Çünkü yazdıkları, Okan'ın güzel gözlerine çocukluğuna yarış bir ışığı kazandıracaktı.

Güneş batarken Fuat Bey içeri girdiğinde Nurgül çıkmak üzere hazırlanıyordu. Evde hiç kimse masanın üzerinde Nurgül'ün unutkanlığına kurban gitmiş üzeri yazılı, buruşuk ka-

ğidi görmedi.

Fuat Bey, içeri girer girmez posta kutusundan yeni aldığı faturaları kontrol etmeye başladı. Uzun uzun hesaplamalardan sonra kendindeki listelerle karşılaştırdı. Zaten yorgun ve karışık olan kafası yaptığı işlemlerle daha da karıştı. Hırsla kravatını gevşetti. Gömleğinden birkaç düğme açtı. İçi sıkılıyor, zihni bunalıyordu.

Mutfaktaki masanın üzerinde bulunan faturaları bırakıp çalışma odasındaki bilgisayarı açtı. Hesaplarını tekrar karşılaştırıp kontrol ederken Gül Hanım eve geldi. Dosyalarını masanın üzerine atıp hırsla Fuat Bey'e döndü:

- "Beni uyutup şahsi harcamalarının faturasını bana ödetmeye çalışıyorsan yanıyorsun Fuat! " diye bağırdı.

Fuat Bey şaşkındı. Yorgun beyni düşüncelerini iyice güçsüzleştirmişti.

- Ne faturası?

- Dün bana verdiğin faturalar arasında senin faturaların da vardı. Bilmem hatırlıyor musun?

- Ne var bunda karışmıştır.

- İlk önce ben de böyle düşünmüştüm. Ama sandığım gibi çıkmadı. Çünkü ortak ödediğimiz faturaların arasına koymuşsun. Oysa son aldığın dalgıç kıyafeti, ortak harcamamız değildi. Bilmem anlatabildim mi?

Fuat Bey her zamanki gibi kavga etmek istemiyordu. Sükunetle anlatmaya başladı:

- Bak Gül! Baştan beri şahsi faturalarımızı kendimiz ödeyip ortak masrafları beraber karşılıyoruz. Sen bu sefer benim dalgıç kıyafetimin parasını ödediysen ben daha evvel defalarca senin kozmetik masraflarını karşıladım. Ödeştik. Tartışmanın alemi yok.

Odanın kapısını çarpıp çıktı Fuat Bey. İçi gittikçe daha çok daralıyordu. Mutfığa geçip faturaları topladı. Faturaların altında el yazısıyla yazılmış buruşuk kağıt, Fuat Bey'i meraklandırdı. Kenarları rast gele çizilmiş kağıdı okumak istedi.

"Ön-

ce sevgileri tüket-

tik... sonra iyiliğe ve güzelliğe dair ne varsa çekip gitti hayatımızdan. Merhametimiz, paylaşma duygumuz, mutlu olmak, mutlu etmek... Hepsi bizi bütün kötü duygularımızla baş başa bırakıp gitti. Sonra koca bir delik açıldı yüreğimizde. Sanki kaybolan bütün değerlerimizin açtığı bir çukurdu bu. Ve sonra bu deliği kapatmak için elimizde ne varsa harcadık. Harcadıkça büyüdü boşluğumuz. Harcadıkça maddiyata mahkum olduk hepimiz. Ve kendi ellerimizle açtığımız bu boşlukta adeta kaybolduk..."

Bu satırlardan sonra rast gele çizilmiş çizgileri, ne anlama geldiğini anlamak istercesine inceledi. Yazılanları okumaya devam etti.

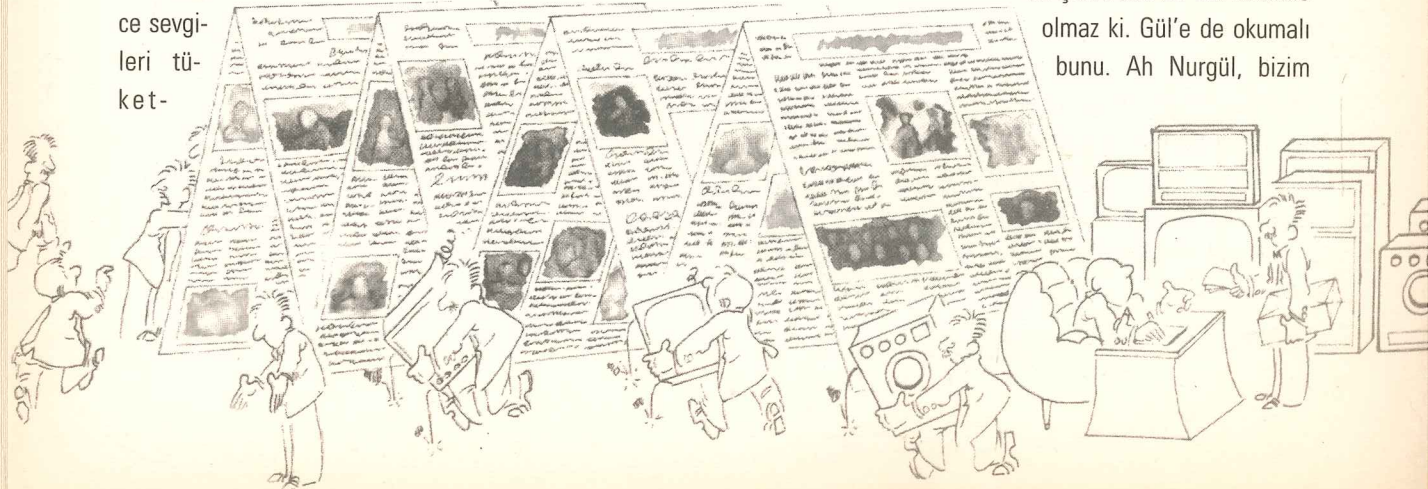
"Ah Okan!.. ben annem öldüğü için pencerelere mahkumdum. Onun için hep beklerdim. Hem de asla gelmeyeceğini bile bile. Peki sen, küçücük yüreğinle sen, neden her sabah pencere önlerine esir olursun? Varlık içinde yokluk seninki... Hem de öyle bir yokluk ki... Bir gülücüğü, sıcacık bir kuağı ve vedalaşırken sallanacak bir anne elini bile çok gören bir yokluk..."

Çok mutsuzsun Okan. Çünkü elindekilerin hiçbirine isteyecek ve bekleyecek kavuşmadın. Her şeyin istemeden alındı senin. Masum yüzün bu yüzden hep asık. Ve sen mutlu edilmenin derin hazzını yaşayan bir çocuk olmadın. Yaşıtlarınla paylaşarak, mutlu etmenin mutluluğunu yaşayamadığın için böylesin. Senin mutluluğun muhtaç bir çocuğun arzusuna kavuştuğundaki heyecanında gizli. Ama ne sen bunları anlayacak kadar büyüksün ne de büyüklerin bunları anlayacak kadar 'küçük'..."

Kağıdı masaya bıraktı Fuat Bey. Islanan yanaklarını elleriyle sildi. Daralan yüreği, göz yaşlarıyla yıkanmış, ferahlamıştı sanki. Peki ya kağıtta yazanlar? Sevgiyi tüketmek, paylaşmayı, merhameti ve sonra elimizdeki maddi olan her şeyi. Tüm bunların neresindeydi?

Fuat Bey? Ya Okan'ın mutsuzluğu? Bir baba olarak hiç mi payı yoktu çocuğunun mutsuzluğunda? "Suçluym hem

de çok. Ama bir tek benimle olmaz ki. Gül'e de okumalı bunu. Ah Nurgül, bizim

göremediğimiz ne çok şeyi görmüşsün sen.”

Fuat Bey, içeri gidip eşine seslenmiş fakat cevap alamamıştı.

- Bak Gül! Konuşmayacağını biliyorum. Ama şu kağıttakileri okumanı istiyorum. Korkma, onların hiçbirini ben yazmadım. Hem Okan'la da ilgili.

Gül Hanım son cümleyle yumuşamış, bir şey demeden kağıdı alıp okumaya başlamıştı. Bitirince sadece:

- "Saçma!" dedi.

- Peki ya Okan'la ilgili fikirleri? Onlar da mı saçma sen-ce?

Ne diyebilirdi ki? Yüzü değişti. Ne de olsa bir anneydi o.

- "Haklı." diyebildi sadece.

Şehre çöreklenen gece karanlığında Fuat Bey, bir çözümlü yolu düşünüyordu. Okan, mutluluğa nasıl kavuşacaktı? Balkondaki masaya koyduğu kağıt esen rüzgarla uçtu. Düşen kağıdı alıp tekrar okudu. "Senin mutluluğun, muhtaç bir çocuğun arzusuna kavuştuğundaki heyecan da gizli."

Ne demektir bu? Yoksul bir çocuk bu çevrede bulunmazdı. Arkadaşları bilirdi belki. Sonra onu arzusuna kavuşturmak... Yoksul bir çocuk ne isterdi ki?

Üst satıra kaydı gözleri. Bir kelime ona tüm sırları fısıldadı. "Paylaşmak..." "Buldum" dedi, Fuat Bey. Gece karanlığında kimse ona ne bulduğunu sormadı.

Ertesi gün, uzun zamandır ilk kez ailece gezmeye çıkıyorlardı. Gül Hanım, manalı manalı gülümsüyor, Fuat Bey hayatının en güzel gününü yaşıyordu. Okan'sa ne hissettiğini bilmiyordu.

Lüks arabaları köhne bir semte gelip uzun bir aramadan sonra tek katlı eski bir evin önünde durdu. Gül Hanım, Okan'a buraya neden geldiklerini anlatıyor, yapması gerekenleri anlatıyordu:

-Bak Okan, burası, hasta bir çocuğun evi. Anne ve babasının parası olmadığı için çocuklarını hastaneye götürmemişler. Biz onlara yardımcı olmak için geldik.

Anlatırken, oldukça zorlanıyordu. Ama Okan merakla annesini dinliyordu.

-Şimdi sen çocuğa bir hediye vereceksin. Bu çocuk bir arabasının olmasını çok istiyormuş. Babanın arkadaşlarından birinin tanıdığıymış. Bunları bize o anlattı. Baban da ona güzel bir araba aldı. Bunu ona sen vereceksin. Anladın değil mi?

Okan, "anladım" anlamında başını salladı. Arabalarından çıktılar. Ev sahipleri şaşkın, misafirler tedirgindi. Kısa bir sohbetten sonra babası Okan'a kırmızı bir kapla kaplanıp

süslenmiş hediye uzattı. Okan kızaran yüzüyle paketi yeni tanıştığı arkadaşına verdi. Gülün yüzüyle paketi alan çocuk, tedirgindi ama çabukça paketi açtı. Arabayı görür görmez bir sevinç çığlığı attı. Sonra kollarını kocaman açıp, Okan'ın boynuna sarıldı. Okan şaşkınca gülümsüyor, mutluluğu her halinden belli oluyordu. Ev sahipleri teşekkür üstüne teşekkür ediyor, Gül Hanım bir eve bir sahiplerinin haline bakıp göz yaşları döküyordu.

İki çocuk ayrıldığında, gözlerinde taptaze bir ışık yanıyor. Hasta çocuk iyileşmişti sanki. Okan, hiç bu kadar mutlu olmamıştı hayatında. Bu iki çocuğun gözlerindeki mutluluk, onlarla yeni tanışıyor gibiydi.

Gül Hanım, telaşla kadına hediye edecek bir şeyler arıyor ama bulmaya muvaffak olamıyordu. Akıllı Okan'ın gözlerindeki ışıktaydı. O da Okan gibi mutlu olmak istiyordu.

Aceleyle boynundaki kolyeyi çıkardı. Nasıl yaptığına kendisi de inanamıyordu. Şimdiye kadar hediyelerle ama bu hep karşılıklı olurdu.

- "Bu da benden size bir hatıra olsun. Güle güle kullanın" deyip kadına kolyesini uzattı.

Mahcupça tebessüm etti kadın:

- "Çok teşekkür ederim ne gerek vardı!"

Odadaki mutlu insan sayısı dörde çıkmış, içilen çaydan sonra gitme vakti de gelmişti. Fuat Bey'in cebinden bir miktar para çıkarıp, yoksul babaya verdiğini kimse görmemişti. Hayatlarının en güzel gününü geçirdikten sonra arabalarına bindiler. Lüks araba, tozlu yoldan kaybolana kadar üç mutlu yürek el sallamayı sürdürdü.

Mutlu bir hafta sonu tatilinden sonraki pazartesi sabahı; Nurgül eve geldiğinde, evde bir şeylerin değiştiğini hemen fark etmişti. Kapının yanında duran paketlerin ne olduğunu sorduğunda Gül Hanım, onları muhtaç bir aileye götüreceklere söyledi.

Gül Hanım çıkarken, Okan yine penceredeydi. Büyük bir dikkatle annesine bakıyordu. Gül Hanım arabasına yaklaşmış, tam arabaya binecekken, pencereden kendisini izleyen oğluna kaydı gözleri. Sımsıcak bir tebessümle baktı ona. Sonra uzun uzun el salladı...

İhtiyacım Var

Erva Günay

Maltepe Anadolu İHL / İstanbul

Bazen sorarlar ya, görmek istediğin bir ülke var mı? diye... Ben hep Afrika'yı merak etmişimdir. Ailece orada yaşadığı-mı hayal etmekten kendimi alamam bir türlü..

Efendim; biz geniş aileye sahibiz. Kimi ararsanız vardır. Annem, babam, titizliği ile ünlü halam, "Ne olacak bu memleketin hali" diye milleti düşünmekten uykusu kaçan dedem, "Bizim zamanımızda olsaydı; *bu* şöyle olurdu." diye, gençliğini bize ezberlettiren ninem, pembe rüyaların etkisiyle kentli hayal dünyasının şöhret basamaklarını tırmanan ablam, işini büyütmeekten başka kendine zaman ayırmayan abimle; geleceğe muhteşem çocuk yetiştirmek için iki kızını kitapların yazdığı gibi kalıba sokmaya çalışan mü-kemmeliyetçi hanımı, yengem...

Allah'tan evimiz geniş herkesin bir odası var. Zamanında iyiki yaptırmış dedem. Yoksa bizi gören ne evini kiraya verir, ne de bulmaya aracı olur. Ya da mecburen çekirdek aileye bölünmek zorunda kalırdık. Anlayacağınız; kalabalık bir aileyiz. Akşam yemeğinde tam kadro toplanır, yemek boyunca günün özetini yaşarız.

Hele pazarları bir başka geçer. Annem mutfakta bir numaralı ahçımız... Tatil sabahları için özel münüler hazırlar. Haftanın yorgunluğu, midemizin bayram etmesiyle birleşince, keyfimize diyecek yoktur hani.

Cuma günü okuldan döndüğüm de, evde bir telaş, sormayın gitsin... Annem temizliğe soyunmuş yine, babaannem, mutfakta mantı açıyor. Yarın yemeğe anneannem, dayım ve teyzem geleceklermiş. Bu ziyafet hazırlığı onlara...

Yarın için arkadaşlarla konsere gidecektik ama, misafirlere karşı ayıp olur. Oturup hepsine ayrı ayrı mesaj çektim ona buna cevap yetiştireyim derken kontörüm bitmez mi? Alalı birkaç gün bile olmadı... Babama diyemem şimdi, en iyisi bu kez dedemden istemek. Ne yapayım, ihtiyacım var... Bütün sevimliliğimle bahçede çiçek budayan dedemin yanına gittim. Sağ olsun anlayışla karşıladı beni. Gençlerin, cep telefonsuz yapamayacaklarını, hele hele, sıfır kontörle

dolaşamayacaklarını iyi biliyor. Bulaşıcı teknolojik hastalıkların özellikle gençleri tehdit ettiğini her fırsatta dile getiren dedemden, ikiyüzlülük kontör sözünü alınca, eteklerim zil çaldı. O sırada alışverişten dönen ablam ile yengem, bahçe kapısında gözüktüler ikisinin de elleri dolu. Dedeme teşekkür edip, takıldım peşlerine. Öyle ya, onca paketin içinde neler var kim bilir? Salona girdik. Halam sesimizi duyunca çıktı odasından.

"Neler aldınız?" sorusuna yengem, elindekileri indirirken yorgun sesiyle cevapladı:

"Ne olacak canım, ihtiyaçlarımız işte..

"Aç da görelim." dedim sabırsızlıkla...

Başladı poşetleri birer birer açmaya.

Yeğenlere kıyafetlerden tutun da, oyuncaklara kadar ne ararsanız... Kendi için de son çıkan modellerden giysiler... Ablamın da ondan aşağı kalır tarafı yok, en çok ayakkabıcıları sevindirmiş. Önümüz kış. Deri bir bot, mevsimlik; ucu bir metre sivriliğinde ayakkabı. Sabah yürüyüşü için ayrıca spor ayakkabısı. (Ailedeki bayanların -ben hariç- kilo sorunu var da...) Ha, bir de kar ayakkabısı. İstanbul'a senede bir iki kere kar yağsa da tedbirli olmak lazım.. Uygun ayakkabıyla yürümezse, karda düşermiş... Halam, elini mikrop kapmasından korkarak gözleriyle inceliyor alınanları.

"Gardolabınızda yer var mı bari?.. hani geçen ay, sezon indirimi diye bir araba dolusu yüklenmiştiniz de...

Yengemde cevap her zaman hazırdır:

"Aman halacığım onların çoğu aceleye geldi. Pek güzel değillerdi zaten. Çoğunun modası geçmiş. Yoksa yarı fiyatına verirler mi? Asya depremindeki insanlara yardım topluyorlarmış, oraya gönderdim. Hani onlar modayı takip edecek durumda değildir ya o bakımdan.

Ablam kendi aldıklarını birer birer üzerinde denerken aniden durdu yüzü öyle garipti ki, zannedersiniz Karadeniz'de gemileri batmış. Merakla sordum: "Neyin var ablacığım bir şey mi unuttun?"

"Evet ya, nasıl aklıma gelmedi hani geçen gün reklamlarda verilen kozmetik ürünler vardı ya; işte onları almayı unutmuşum."

"Üzülme canım haftaya alırsın belki o zamana kadar daha iyisini geliştirip sürerler piyasaya. Sana tavsiyem, reklamları takip et."

Halamın bu tavsiyesi yattı ablamın aklına ne de olsa her şeyin en son çıkkanı makbul. Reklamlarda olmasa, nereden haberdar olacağız onca alınması ihtiyaç olan malzemeleri. Cebimizde ki paralar eski. Zaten onların da pabucu dama atılmak üzere... İyi ki çıkmış kredi kartları. Al alabildiğin kadar yeter mi, korkusu yok. Hele babamla çıktığımız da, "Ne lazımsa alın da çıkalım." Demesine bayılıyorum. Annemle dolduruyoruz sepeti. Babama bir imza atmak kalıyor. Fatura gelince onun sorunu. Hem zaten ihtiyaçlarımızı alıyor, üstelik puan toplayarak avantajlı oluyoruz fena mı?

Biz incelemeye devam ederken mutfaktan çıkan annem, ortadaki poşetleri görünce çattı kaşlarını:

"Ayol çarşıya çevirmişsiniz salonu! Kaldırın şunları da açılınsı ortalık."

Yorulduğu her halinden belliydi. Tekli koltuğa oturdu rahat edememiş olmalı ki, söylenerek diğerine geçti:

"Bu koltuklarında süngeri iyice inmiş. Oturunca kemiklerine batıyor insanın. En kısa zamanda değiştirmek gerek."

Halam tam destek verdi anneme,

"Haklısın yengeciğim, yeni bir kampanya başlamış "es-

kiyi getir, yeniyi götür avantaj yanınızda!" Hem istediğin kadar vade, yeni çıkan koltuk modeli, ne güzel yakışır buraya değil mi?

Ablam durur mu, hemen atıldı:

"Perdeleri de yenilemek lazım olmuşken tam uyum olmalı..."

O sırada babaannem de geldi yanımıza.

"Yine ne derdiniz var?"

Bir çırpıda özetledim durumu. Suratının şeklinden tasvip etmediği anlaşılıyor. Elini çenesine koyup çıktı:

"Koltukları alalı; iki sene bile olmadı... Bizim zamanımızda koltuk ne gezer, somya da otururduk o da kırılana kadar tamire giderdi. Şimdikiler senesine varmadan yeniliyorlar. Hele birkaç sene geçsin de öyle konuşun."

"Ama anneciğim, şimdi böyle. Aysun hanımlar senede iki kere değiştiriyorlar. Biz bayağı tasarruflu kullanıyoruz."

Babaannem annemi savunan halama ters ters baktı.

"Sen sus bakayım evlenince, kendi mobilyalarını ayda bir değiştirirsin. Önceden damada söyle de ona göre otursun nikah masasına. Sonradan pürüz çıkmasın. Halam da annemde sustular. Zira her ikisi de biliyor ki, babaannemi iknaya güçleri yetmez. Çünkü onun zamanında değiştirme kampanyası hiç olmamış. Eldekiyle idare etmenin üstün maharetlerini sergilemiş ev halkına. Dedem, eskimiş pantolonundan babama bayramlık dikiğini anlatırken az mı gülmüştük."

"Bırak bozuk saatler yalan yanlış işlesin"

"Delikanlım işaret aldığın gün atan-dan/ Yürüyeceksin... Millet yürüyecek arkadan!"

Çarşamba akşamı Fırat Kültür Merkezi'nde müthiş bir akşam yaşadık. Genç Öncüler- Mecra Dergisi, Hikaye ve Makale Yarışması Ödül Töreni vardı. Gençlere ve geleceğe dair yeniden umutla doldum.

Dikkat ederseniz hepimize bir bunalım buhran tablosu çiziliyor. Özellikle de gençlerin bunalımda olduğundan, uyuşturucu kullanım yaşından vs. Sonra içiniz kararıyor alabildiğine ve o

klasik soruyu bir kez de çocuklarınız adına siz soruyorsunuz "ne olacak bu gençliğin hali?" Ödül töreni akşamı gördüklerim gerekli cevabı almama vesile oldu.

Yakınıp, sızlanmak yerine onlarla daha çok ilgileneceğiz. Daha çok vakit ayıracak, projeler, alternatif eğitim ve sosyal faaliyet alanları oluşturacağız. Gayret edince pekala olabiliyor. Halis bir niyetle emek sarf ettiğinizde Allah emeğinizin karşılığını kat be kat mutlaka verecektir.

Araştırma Kültür Vakfı ve Umran

yayıncılık bünyesinde üç ayda bir çıkan ve üniversite gençliğinin hazırladığı Mecra, liseli gençlerin hazırladığı Genç Öncüler dergisinin birlikte organize ettikleri hikaye, makale yarışması ödül töreni böyle bir potansiyelin mesajını ziyadesiyle verdi. Yarışmaya yurdun her yerinden katılım olmuştu. Sivas, Hakkari, Bursa, Çaykara, Isparta, Elazığ, Malatya, Ankara ve İstanbul'un çeşitli semtlerinden gençler... Dereceye giren öğrencilerin ödül törenleri içeriğiyle de bir harikaydı. Eskiden sık sık yapılan şimdilerde çok nadir gerçekleşen gün ve gece organizasyonlarını hatırladım. Konuşmacıların yanı sıra, sinevizyon, Salıncak çocuk korosu, Kafkas Halk Oyunları Eki-

Biz böyle eskiyle yeniye kıyaslarken zil çaldı. Koşarak açtım kapıyı. Gelen babamdı her zamankinden erken gelmişti annem soluk almasına fırsat vermeden sordu sebebi ni.

"Arabayı yarın bakıma vereceğim hanım. Hafta sonu alış verişini bu gün yapalım diye düşündüm tabi sen istersen..."

Annem de dışarı çıkmaya bahane arıyor gibi kalktı: "İyi düşünmüşsün, yarın aceleye gelirdi. Birazdan hazır olurum. "Ben de az dinleneyim. Direksiyon sallamaktan ellerim ağrıdı. Sonra babaannemin yanına oturdu.

"Biliyor musun anne bu gün arkadaşla araba fuarına gittim. Süper modeller her şey otomatik. Şu girdiğimiz ihaleyi bir kazansak, soluğu orada alacağım ama..."

"Sen yine kendi arabanda al soluğu oğlum, sonra ödemek için burnundan soluma. Hatırlıyor musun, küçükken amcanın at arabasına sahip olmayı hayal eder dururdun. Şimdi altındaki canım arabayı beğenmiyorsun.

"Şimdi devir değişti anne, birbirinden güzel modeller çıkınca bizimki sönük kalıyor.

Araba muhabbeti abimin gelmesiyle daha heyecanlı bir hal alacaktı ama, annem fırsat vermedi, çoktan hazırlanmış babamı çağırıyor, tabi beni de... Ben olmadan olmaz.

Çünkü aradığı ürünü dakikalarca arar annem. Ben onu bu zahmetten kurtarıp şıp diye bulduğum için elinin altında olmam da yarar var, eh ben de hoşlanıyorum hemen hazır-

landım. Babaannem ayak üstü mutfak ihtiyaçlarını sıraladı. Yengem çocukların büyüten lezzet küplerini, kalsiyumlu, proteinli, meyveli yiyeceklerini hatırlattı.

Her zaman tercih ettiğimiz süper marketin yolunu tuttuk. Reyonları dolaşırken annem temizlik raflarından almadı gözlerini, hani her temizlik farklı temizleyici gerektirmiş ya -reklamlar öyle diyor-annem de temizliğine toz konurmamak için hepsinden ayrı ayrı aldı. Kir sökücü, yağ çıkarıcı, pas giderici, ahşap temizleyici, yer temizleyici, cam silici, sıvılarla lavantalı, dağ esintili, bahar kokulu, renkli ve beyaz çamaşırlar için çeşitli deterjanlar ayrıca takviye için tül beyazlatıcı, çamaşır yumuşatıcı, kolalayıcı, çamaşır suyu derken her birimizin kullandığı ikisi, üçü bir arada kuru, yağlı, boyalı saçlar için bilumum şampuanlar saç kremleri, şekillendiriciler... Tabi bunun yanında tuvalet kağıdı, kağıt havlu, peçete, ıslak kuru mendil, çocuk bezi, oda kokuları, banyo spreyleri, gibi hayati önem taşıyan ihtiyaçları saymaya gerek yok. Annem birinci sepeti temizlik reyonunda doldurunca, bana ikinci sepeti getirmek düştü. Gıda reyonundan hiç bahsetmeyeyim, kasada; bizden sonraki müşterinin, sinir krizi geçirmeden uzaklaşmamız derin bir nefes aldırdı kasiyere... Babam başını sağa, sola sallaya dursun, annem, epey puan topladığı için sevinmesi gerektiğini, en azından bir gömlek bedavaya getirebileceğini söyledi. Bu da bir kazançtır öyle değil mi?

Yine soruyorum kendime acaba, Afrika'da yaşamak nasıl bir şey?..

bi ve Mehteran konseri ile dopdolu bir akşamdı. Hepsinden önemlisi Fırat Kültür Merkezi konferans salonunun gençlerle hınca hınç dolmasıydı. Aslında Anadolu'da 20 bin Genç Öncü dergisi ücretsiz dağıtılmış ve bu vesileyle de hem yarışma hem ödül gecesinde duyurusu yapılmıştı ama görülün ki daha fazla kitlelere duyurarak bir stadyumda gerçekleştirilecek bir akşam pekala olabirmiş.

Tam anlamıyla yediden yetmişe herkesin bulunduğu bir akşamdı. Bu katılıma annelerinin kucaklarındaki bebekleri dahil etmemek bebeklere haksızlık olur. İlk kez şöyle bir anons yapılsın istedim "bütün yaşlılar, orta yaşlılar ve anne babalar gençlere yer

vermeniz rica olunur" gece onlarındı salon hınca hınç dolmuş salona sığmayan gençler lobiye taşmışlardı.

Gençler adeta susamışlardı böyle si bir geceye. Tabii bizler de böylesi bir genç katılıma ve coşkuya... Gecede küçük çocuklardan, üniversite öğrencisine kadar herkese bir görev düşmüştü. Program müthiş, katılım müthişti. Keşke bu tür çalışmalar, etkinlikler daha fazla olsa. Araştırma Kültür Vakfı bünyesinde her yaş grubuna ayrı faaliyet var. Giden her genç ve çocuk kendisini ait hissedeceği bir alan bulabilir. (vakıf tel: 0212 533 72 02)

Bulduğumuz ortamın alabildiğine bozulduğu; gençlere dair bunalmaların, intihar ve cinayet haberleri-

nin bir bir basında yer aldığı günümüzde pırl pırl gençleri bir arada görmek yarına dair içimde bin bir umut doğurdu.

Kimi başörtüsü, kimi katsayı haksızlığıyla yolları her alanda bir şekilde kapatılmaya çalışılan bu gençler her şeye rağmen varolma mücadelesini sürdürmeye kararlılar.

Onlar kim ne derse desin doğru bildikleri yolda dosdoğru yürüyecek, dünden aldıkları ders ve tecrübeyle yarınlarında bu milletin yegane umut ışığı olacaklar.

Demet Tezcan
29 04 2005, Vakıt

Alış - Veriş

Esra Türkan
Açık Öğretim Lisesi

Alış-veriş merkezinin büyük kapısı, bir tatil gününün sabahında açıldı. Açılmasıyla birlikte müşteriler de içeri girmeye başladılar. Merkezi bir yerde bulunan alış-veriş binasının boş kaldığı görülmüş şey değildi zaten. Sabah açılış saat, hatta dakikalarından itibaren, akşam kapanışına kadar, giren çıkanın haddi hesabı olmazdı. Bu sabah da yoğun bir gün geçirileceğinin haberini veriyordu sanki. Kapıda duran güvenlik görevlisi uzun pantolon paçalarını bir kat katladı, şapkasını daha bir yerleştirdi başına, montunun fermuarını biraz indirdi ve yoğun bir güne karşı hazır bekler bir hal aldı...

O sırada bir çift giriyordu kapıdan, heyecanla bir şeyler konuşarak. Gür kahverengi saçlı kadın, mütemadiyen yanındaki genç adamın sözünü kesiyor, kaşlarını çatarak sert bakışlarla birkaç cümle sarf ediyor, adam ise yarı kadına dönmüş vaziyette bir şeyler izah etmeye çabalıyor, kadının bütün aksi hareketlerine karşın o alttan almaya çabalıyordu. Ve nihayetinde daha fazla sabredemeyen kadın hızlı hızlı yürümeyi keserek, adama doğru döndü. Etrafındakilerin dikkatini çekecek kadar yüksek bir ses tonuyla birkaç cümle söyledi ve arkasını dönüp hızla uzaklaştı ada-

mın yanından. Bu defa adam ağzını açacak kadar bile bir vakit bulamamıştı. Çevredeki insanların meraklı bakışlarından rahatsız oldu ve dönüp başka bir tarafa doğru yürümeye başladı.

* * *

Kapıda duran güvenlik görevlisi, kapı camlarını ayna niyetine kullanarak, hafif yansımasından şapkasını düzeltip kendisini inceliyorken, iyi giyimli bir adam ve yanında 6-7 yaşlarında bir erkek çocuğu giriyorlardı kapıdan. Adam yüzünde garip bir tebessümle, devamlı kolunu omzuna attığı yanındaki çocuğa dönüyor, birkaç laf edip gergin bir kahkaha atıyor, bir yandan da yan gözle çocuğun gülüp gülmediğine bakıyordu. Bugün onu memnun etmesi gerekiyordu. Bugün önemli bir gündü.

* * *

Kahverengi saçlı kadın, alış-veriş merkezinin içindeki bir süper markete girdi. Hemen sağda duran tekerlekli iri alış-veriş sepetlerinden bir tanesini hızla çekti. Beyninde dönüp duran sorular, hesaplar vardı bir sonuca vardi ramadığı. Markette çalan eski bir müziğin nağmelerine kaptırdı kendini. Beyninin içindeki bütün zor sorular, fonda slow bir müzikle kendilerini gösteriyorlardı sanki birer birer.

Markete girdiğinde, sepetini sürüyerek karşısındaki ilk reyona bırakmıştı kendini. Ve devamlı bir yanındakine geçerek devam ettirdiği bu üçüncü reyon yolculuğuydu. Hiç fark etmeden önünde sürdüğü sepetin neredeyse yarısı dolmuştu bile.

Markete ilk girdiğinde çalan müzik bitmiş, lisedeyken en çok sevdiği ve dinlediği eski bir parça başlamıştı. Genç kadın düşüncelerden alamıyordu kendini. Hatta bir ara gözleri bile dolmuştu. "Onu öylece bırakıp yanından ayrılmakla hata mı ettim acaba? Keşke sakince söylediklerini bir dinlemeye çalışsaydım. Ne de olsa o benim kocam. Hay Allah, yine çok fevri davrandım!" Bu defa da kendi kendi-

ne çok sinirlenmişti genç kadın. Her zaman böyle olurdu zaten. Önce çok sinirlenir, kızar, olmayacak şeyler yapar ya da söyler, sonra da pişmanlık duyar, tüm yaptıklarından ve sözlerinden dolayı kendine sinirlenir ve sinirini olmadık şeylerden çıkarmaya başlardı.

Hırsla raflarda dizili duran ürünlerden alıp, sepete atmaya başladı. Ne aldığı bile pek fark edemiyordu zaten. O an içinden kendi kendine kızmakla meşguldü. Bir raftan iki kutu konserve sardalya alıp attı sepete. Evde hiç kimse nin sardalyayı sevmediğini pek hatırlayacak durumda değildi o an. Umursuzca sepetini sürmeye devam etti. Ve artık sepetinin neredeyse tamamen dolduğu fark ettiği an ise, alış-verişinin bittiğine hükmetti. Kasaya doğru yöneldi.

Yine kafasında dolaşan birçok düşünceyle sepettekileri kasa bandına boşalttı birer birer. Düşüncelerden sıyrılıp, ne kadar tuttuğunu dahi sormadan, cüzdanından bir kredi kartı çıkarıp uzattı kasiyer kıza.

* * *

Genç adam aradığı mağazayı bulmuştu sonunda, koca alış-veriş merkezinde. İçeri girip gösterim için dizili duran televizyonlara baktı birer birer. Karısının gönlünü almayı çok iyi becerirdi. Hatta biraz önce aklına gelen fikirle, asık suratının birden gülümsemesi bir olmuştu. İnatçı eşini ikna etmenin ve gönlünü almanın en kolay yolunu bulmuştu. Uzun zamandır televizyon istiyordu karısı kendisinden. Evlerinde bir televizyon vardı ama eşi 70 ekran istiyordu. Evdeki 55 ekran televizyonu ise karısı yatak odasına koymak istiyordu zaten. Şimdi tam zamandı. Nasılsa onu ikna edip alırdı sonunda. Bari şimdi alsaydı da bir işe yarasa. Yanına gelen tezgahtar fark edip: "Merhaba!" dedi, "ben bir televizyon almak istiyorum. 70 ekran."

Genç çocuk çok başarılı bir tezgahtardı. Gülümseyerek, neşe ile ilgilendi müşterisiyle. 20 dakika sonra, alınacak televizyon modeli belirlenmiş ve gelişmiş ikna kabiliyetiyle ona uygun bir televizyon sehpa bile satabilirdi müşterisine. "Televizyonu paket yapın indirelim arabaya, sehpayı sonra siz getirirsiniz" dedi genç adam.

* * *

İyi giyimli adamın gerginliği sürüyordu hâlâ. Bugün önemli bir gündü. Eşiyle boşanma davasının sonuçlanmasından iki ay sonra ilk defa oğlunu görebilmiş, mahkemenin verdiği hafta sonu izniyle onu gezmeye çıkarmıştı. Tek istediği oğlunu memnun edebilmektir. Tabi oğlu eve geri döndüğünde eski eşinin onu çok mutlu görmesi de diğer

bir isteğiydi. Teker teker katları dolaşıyorlardı. Adam uzaktan oğlunun ilgisini çekecek dükkanları fark ediyor, hemen gidip içeri giriyorlar ve oğlunun şöyle bir yan gözle baktığı her şeyi satın almaya kalkıyordu. Küçük çocuk ellerine verilen ilgi çekici oyuncaklarla sarhoş oluyor, kahkahalar atıyor, babasının boynuna atlayarak teşekkür ediyordu. Adam ise zevkten dört köşe oluyor, daha bir gayrete geliyor, oğlu ne isterse hiç itiraz etmeden kabul ediyordu.

* * *

Kahverengi saçlı kadın, gür saçlarını eliyle arkaya iterek market poşetlerini boşaltıyordu. Bir yandan da kolundaki saate göz atıp duruyordu.

Poşetlerden çıkan birçok gereksiz ve saçma sapan şeylere karşı hafif bir gülümseme vardı suratında. Süt paketlerini yerleştirmek için buzdolabını açtığı anda, hafta başı alınan ve henüz tükenmemiş olan sütleri gördü. "Tüh" dedi içinden, "yine geçireceğiz son kullanma tarihlerini." Ekmek poşetini, duvarda asılı duran ekmek çuvalının ağzından, içindeki bir buçuk ekmeğin üzerine doğru indirdi. Büyük ihtimalle alttakiler unutulacaktı yine. Her zaman öyle olurdu. Başka bir poşetten iki konserve kutusu sardalya çıktı. Onları ne zaman aldığını hiç hatırlayamadı. "İıyy" dedi birden, "biz bunları yiyemeyiz ki!" Bekletmenin bir alemi yoktu. Mecburen çöp kutusunun ayağına basıp, kapağı açılınca içine bıraktı.

O sırada kapı çalındı. Heyecanla son bir defa saate bakıp kapıya doğru yürüdü. Kahverengi saçlarını düzelterek, gülümseyerek açtı kapıyı. Karşısında, elinde koca bir kutuyla sevgili eşi duruyordu.

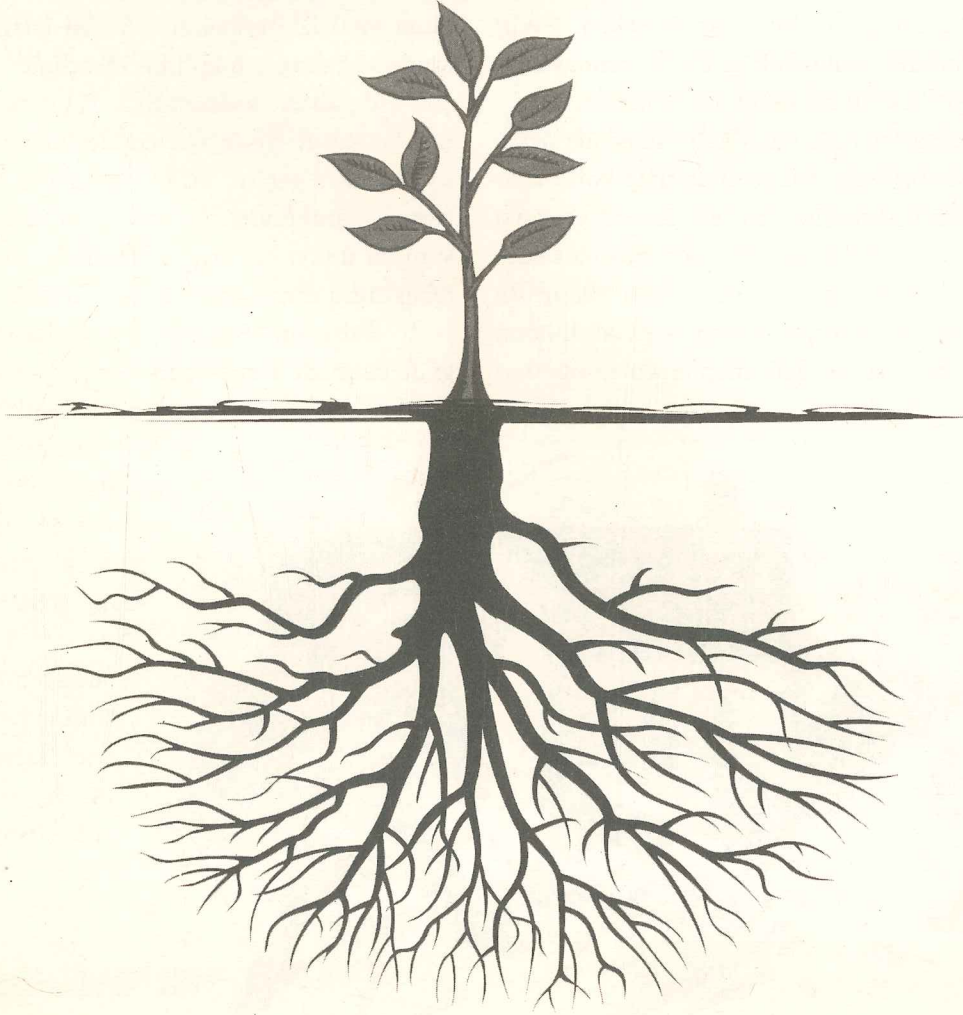
* * *

Küçük çocuk, odasında yeni alınan oyuncaklarıyla oynuyordu. Çok mutluydu. Oda oyuncak doluydu ama sıkışmıştı hepsinden. Bu yenileri bir hafta oyalardı onu. Bir kenarda paketi açılmamış duran, küçük, tahta bir çocuk şeklindeki oyuncak eline alıp bir daha göz attı. "Hıh" dedi, "bunu da niye almış ki sanki babam! Bende aynıysın vardı zaten. Hem de hiç güzel değil, eli kolu hiç oynamıyor. Tahtadan çocuk işte!" diye söylenerek bir kenara fırlattı.

Tahtadan çocuk, yüzüne çizilmiş bir gülümseme ile, paketinin içinde kalakaldı odanın bir köşesinde.

Dostla dūřmanın karřtıđı bir ortamda,
Yanışıklarn doğruymuş gibi bizlere empoze edildiğini fark ediyorsan!
Helal ve haram kavramlarının ıarptırıldığını dūřünüyorsan!
Doğru bildiđin doğru şeylerden řařmıyorsan!
Ve dūnyadaki olumsuzlukların bir gūn dūzeltilebileceđine dair umut tařıyorsan!
Sen de bir GENÇ ŐNCŐ'sūn demektir!

İşte Sevgili Genç Őncű; elinde tuttuğun bu dergide gerıek dostlarını keşfedeceksin! Dođruyla yanlışın helal ile haramın nasıl birbirinden ayrıldığını gűreceksin!
Zamanla doğrularının arttığını, hatalarının azalığını ve en Önemlisi;
bizlerden olduđun sűrece kazanacađın umudun ıokluđuna
sen bile inanamayacaksın!
ARAMIZA HOřGELDİN !

Hasta Etmeyin Adamı

Saliha Can

Germeyin kardeşim beni! Sinir katsayımı arttırmayın! Damarıma basmayın!...Zaten yaşlardayım. Okulumdan ayrılıyorum, tipsiz, sevimsiz bir sınava giriyorum. AAA... İnsaf, merhamet...! Yeter be! Gelmeyin üstüme.

Geç kardeşim, otur karşıma. Dertleşeceğim seninle. İyi dinle beni. Bu insanlar beni çıldırtacak! Yetmedi üstüne delirtecekler! Hayır! Canım diyorsun canın çıksın diyorlar vesselam. Nedir bu insanlardaki nankörlük, nedir bu acımasızlık, bu art niyet, bu olumsuzluk, bu karamsarlık?

Okulda bir öğle teneffüsü esnasında arkadaşlarla sohbet ediyoruz grubumuzla konu açıldı, bir cümle sarfettim; birileri başörtüye karşı duruyor ama zamanında bu vatani düşman elinden kurtaran askerimizin analarının başörtülü olduklarını unutuyorlar dedim. Zatı muhterem bunu; ne yani başları açık olan anaların oğulları b u va-

tan için savaşmadı mı? Diye bana geri sunuyor. "Saçmalama öğle demek istemediğimi pekâlâ sen de biliyorsun" dedim. Ama dinleyen var mı? Tahminin üzere ben de bir güzel la havle çektim.

Bir söz vardır; "inandıklarınız yaşadıklarınızla paralellik göstermezse inandırıcı olamazsınız" diye. İşte bu söze cuk oturan bir şahsiyetle ne kadar istemesem de birçok ortamda beraber olma talihsizliğim oldu. Bu kişi İslamiyet hakkında son derece bilgilidir, efendime söyleyeyim çok erdemlidir, kıdemlidir... Tabii nerede? Söзде! Be insaf! İnsan söylediklerinin onda birini uygulamaya geçirir. Hayır; insanların komik duruma düştüğünden kendisine verdikleri tebessümleri de iyi bir şey yapıldığında alınan tebrik tebessümü zannetmesi de işin cabası!

Daha dur! Bitmedi!... İnsanlarımızda saygı da kalmadı. Geçen gün serviste, servis şoförümüze bir laf edildi ki sorma

gitsin! Nereden çıkmış bu;

insanlara mevkilerine göre değer vermek, cebindeki parasına göre saygı göstermek? Tabii

i

susar mıyım ben? Anında patlattım ce-

vabi kızın suratına

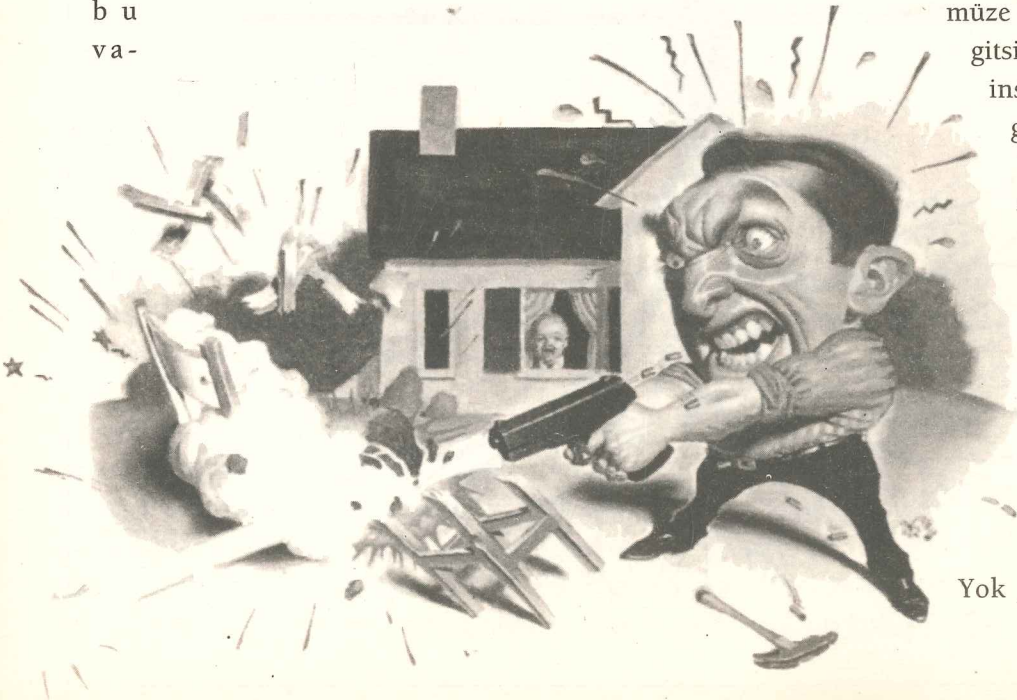
bir de ses tonumu yükseltince şoföre

ahkam kesen kişi,

solucan misali kıvrıldı

köşesine.

Yok artık tahammülüm

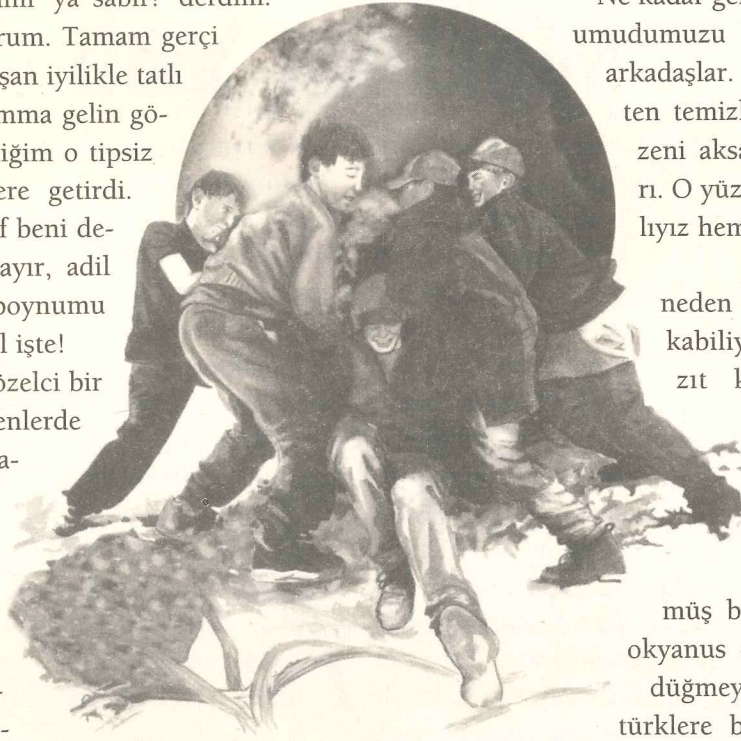

yok! Eskiden susardım 'ya sabır!' derdim. Ama artık duramıyorum. Tamam gerçi bir genç öncüye yakışan iyilikle tatlı dille ikaz etmektir amma gelin görün ki; başta bahsettiğim o tipsiz sınav beni bu hallere getirdi. Gerdi beni gerdi! Sırf beni değil herkesi gerdi. Hayır, adil bir sınav olsa kırıp boynumu oturacağım ama değil işte!

Dershanede sözelci bir arkadaşım var. Geçenlerde derste başladı ağlamaya! Ama nasıl ağlamak! Hıçkırarak! Sonradan dertleştik ki; Saliha ne yaparsam yapayım kazanamıyorum. Tamamına yakınını yapmam lazım ki okul puanıyla denkleşsin. Zaten bir tek ilahiyata girebiliyoruz. İmam Hatipli olduğumuz için dünyanın puanını kırıyorlar! Bu sene oldu oldu! Seneye diye bir şansım yok benim.

Ne yapacağım ben? Diye feryat etti arkadaşım.

Ne yapacağız kardeşim? Elden duadan başka ne gelir ki? Nedir bu yurdundaki insafsız anlayış? Kendileri okudukları okullardan adam gibi adam olarak çıktılar sanki de İmam Hatiplilere burun kıvrıyorlar; burunları kopasica! İstemiyorlar kardeşim birileri bu ülkede Allah'ını bilen, çalışkan, güçlü bir insan topluluğu! Ama bilmiyorlar ki bu iş onların istememeleriyle olmuyor. Onlar; bizim bir kitabımızın olduğunu, isminin Kuran-ı Kerim olduğunu ve onun ışığında yürüdüğümüzü bilmiyorlar. O zalimler, bizim bir yaratıcımızın, bir Rabbimizin olduğunu ve bir yaprağın bile ondan habersiz kımıldamadığını bilmiyorlar. O yüzden bizler tüm şer işlerden rabbimize sığınmıyoruz. Ve İslamiyet aleyhine kullandıkları yetilerini almak uğruna çok çalışıyoruz. Hem de çok çalışıyoruz.

Ne kadar gerilirsek gerilelim; umudumuzu kaybetmeyeceğiz arkadaşlar. Güçlü olup kökten temizleyeceğiz bu düzeni aksaklığa uğratanları. O yüzden çok çalışmalıyız hem de çok.

Soruyorum size; neden lafı ters anlama kabiliyetine sahip bir zıt kutup kazansın üniversiteyi? Ya da müslüman kimliğine bürünmüş bir sahtekar yada okyanus ötesinden habire düğmeye basan, Türkiye türklere bırakılacak kadar

değersiz bir ülke değil diyen ya da istediklerimizi gerçekleştirmediğiniz takdirde ekonominizi çökertmemiz yarım saatimizi alır diyen şeytani bir zihniyet üniversitedeki sıraları doldursun? Neden Allah'ı, peygamberi, İslamiyeti anlatmak isteyenlerle dolup taşmasın o kampüsler...

ELİNİZDEN GELENİ YAPIN ARKADAŞLAR! ÇÜNKÜ ONLARDA BİZİM AMAÇLARIMIZA ULAŞMAMAMIZ İÇİN ELLERİNDEN GELENİ YAPIYORLAR.

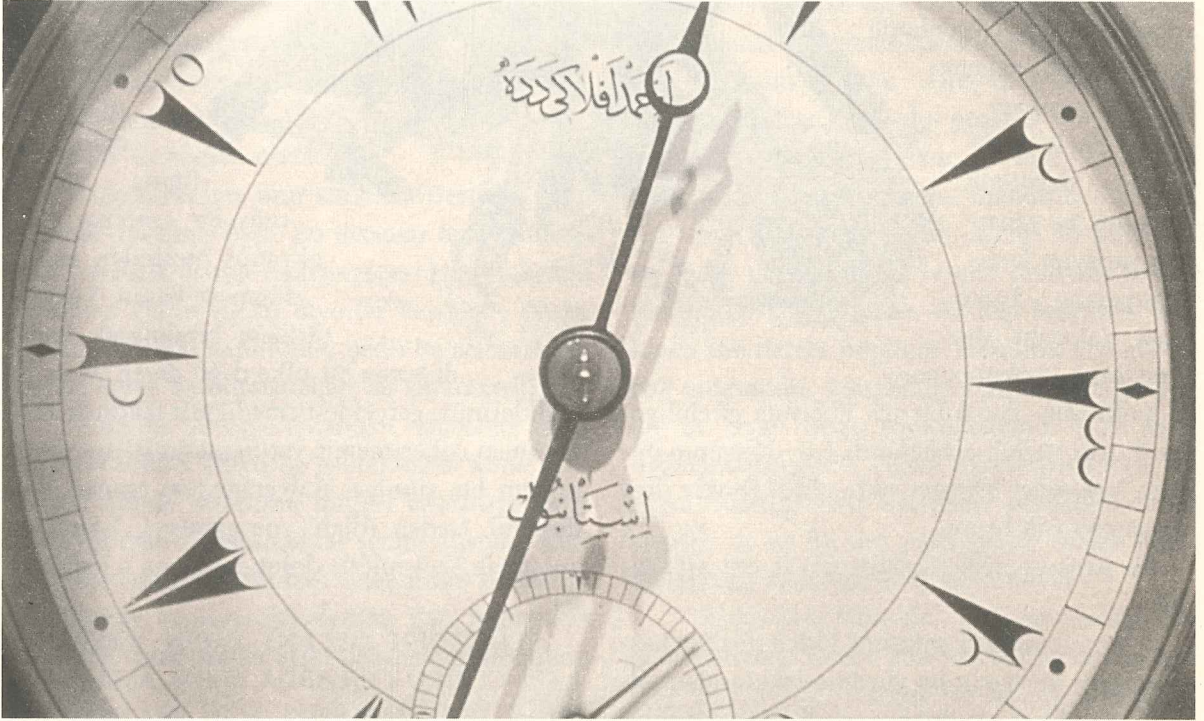
İSTER OKUYOR OLUN, İSTERSENİZ MEZUN OLUN. AMA NE OLURSANIZ OLUN; BU AMAÇ UĞRUNA UZATILAN BİR ELİN SAHİBİ OLUN.

Dualarımızı birbirimizden esirgemeyelim. Ne olursa olsun Allah'ın yolundan sapmayalım. Çünkü gün gelecek sevdiğimiz bizlerle beraber olmayacak ama eğer O'nun yolundan zamanında ayrılmamışsak; herkesin gittiği bir anda arkamızda bir tek O olacak.

Germeyelim, Gerilmeyelim, Umutla Gülümseyelim.

Müslüman Saati

Ahmet Haşım

İstanbul'u yenileştiren ve yerlisini şaşkırtan yayılmaların en gizlisi ve en etkili yabancı saatlerin yaşamımıza girişi oldu. 'Saat'ten amacımız, zamanı ölçen gereç değil, fakat zamanın kendisidir. Eskiden kendimize göre yaşayışımız, düşüncümüz, giyinişimiz ve kendimize göre, dinden, ırktan ve görenekten esinlenen bir beğenimiz olduğu gibi, bu yaşam biçimine göre de 'saat'lerimiz ve 'gün'lerimiz vardı. Müslüman gününün başlangıcını tan parıltıları ve sonunu akşamın ışıkları belirlerdi. Madenden sağlam kapaklar altında saklı tutulan eski suçsuz saatlerin yelkovanları, yorgun böcek ayakları biçiminde, güneşin gök üstündeki hareketiyle az çok ilgili bir hesaba uyarak, minenin sayıları üstünde yürürler ve sahiplerine, zamanı aşağı yukarı bir doğrulukla bil-

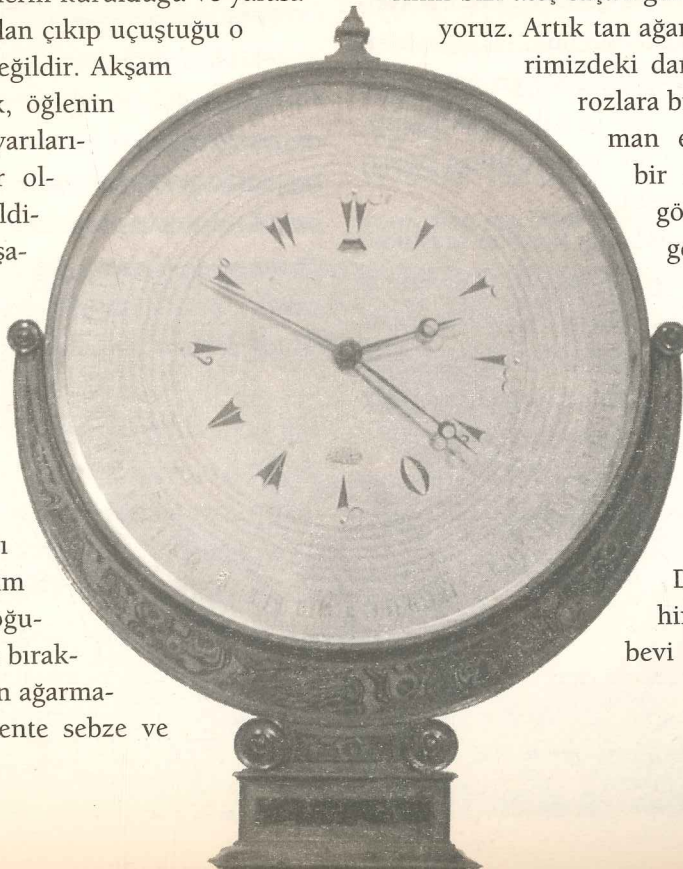
dirirlerdi. Zaman sonsuz bahçe ve saatler, orada açan, sağa ya da sola eğilen güneşten renkli çiçeklerdi. Yabancı saati alışkanlığından önce bu ülkede, iki ucu gecelerin karanlığıyla kapkara olan ve sırtı, çeşitli vakitlerin kırmızı, sarı ve lacivert ateşleriyle yol yol boyalı büyük bir canavar durumunda, bir gece yarısından öteki bir gece yarısına değin uzanan yirmi dört saatlik 'gün' bilinmezdi. Işıқта başlayıp ışıқта biten, on iki saatlik, kısa, hafif, yaşanması kolay bir günümüz vardı. Müslüman'ın mutlu olduğu günler, işte bu günlerdi; onurlu günlerin olaylarını bu saatlerde ölçtüler. Gerçi, astronomi ölçülerine göre bu 'saat' ilkel ve yanlış bir saattir. Fakat bu saat, onların kutsal saatiydi. Batılı saatin geleneklerimiz ve işlerimizde benimsenmesi ve Doğulu saatin

gerilere düşüp camilere, türbelere ve zaman ölçen kurumlara (muvaakkithane) bırakılmış, işe yaramaz bir 'eski saat' durumuna gelişi, yaşama bakış biçimimizde korkunç bir etkiye sahip olmamış değildir. Giden saatler babalarımızın öldüğü, annelerimizin evlendiği, bizim doğduğumuz kervanların yola çıktığı ve orduların düşman kentlerine girdiği saatlerdi. Bunlar, yaşamı çevremizde özgür bırakan geniş, bağlantısız arkadaşlardı. Gelen yabancılar ise yaşamımızı bozup onu bilinmeyen bir ilkeye göre yeniden düzenlediler ve ruhlarımız için onu tanınmaz bir duruma getirdiler. Yeni 'ölçü' bir deprem gibi, zaman görünümünü çevremizde altüst ederek, eski 'gün'ün bütün engellerini yıktı ve geceyi gündüze katarak mutluluğu az, güçlüğü çok, uzun, bulanık renkte bir yeni 'gün' ortaya koydu. Bu, Müslüman'ın eski mutlu günü değil, sarhoşları, evsizleri, hırsızları ve katilleri çok ve yeraltında olabildiğince çok çalıştırılacak köleleri sayısız olan büyük uygarlıkların acı ve sonu gelmez günüydü. Unutulan eski saatler içinde ek-sikliği en çok özlemle anımsanan saat akşamın on ikisidir. Artık 'on iki', solgun yeşil gök altında, ilk yıldız karşı müezzinin Müslümanlara seslendiği, sokakların lacivert bir sisle kapandığı, ışıkların yandığı, sinilerin kurulduğu ve yarasaların yeraltı odalarından çıkıp uçtuğu o etkili ve titrek saat değildir. Akşam anlayışından koparak, öğlenin sıcağında ya da gece yarılarının karanlığında var olmayan bir zamanı bildiren bu saat, şimdi yaşamımızda renksiz ve şaşkın bir noktadır. Yeni saat, Müslüman akşamının üzüntülü ve gösterişli dakikasını dağıttığı gibi, yirmi dört saatlik yabancı 'gün'ün getirdiği geçim biçimi de bizi gün doğuşu dünyasından uzak bıraktı. Başka ülkelerde tan ağarmasını yalnız kırdan kente sebze ve

yemiş getirenlerin bön gözleriyle acı çekenlerin şişkin kapaklar içinde bakan kırmızı ve dağınık gözleri tanır. Bu zavallılar için gün doğuşunun parıltıları, yeniden boyuna geçirilecek olan yaşam ipinin kanlı ilmeğini aydınlatan bir ışıktır. Oysa gün doğuşunun saati, Müslüman için düsüz bir uykunun sonu ve yıkanma, tapınma, sevinç ve umudun başlangıcıdır. Müslüman yüzü, kuş sesleri ve çiçek kokuları gibi tan ağarışının en güzel görüntülerindedir. Kubbe ve minareleri o alaca saatte görmemiş olan gözler, taşa en kutsal anlamı veren o şaşırtıcı mimarlığı anlamış değillerdir. Esmer camiler, gün doğuşuyla göksel bir altın ve göksel bir çini ile kaplanır ve İslam ustalarının tamamlanmamış yapıtları o saatte bitirilir. Bütün tapınaklar içinde güneşten ilk ışık alan camidir. Bakır oklu minareler, güneşi önce görmek için havalarda yükselir. Şimdi, ne yazık, eski 'saat'le birlikte akşam da, gün doğuşu da bitti. Birçoklarımız için, tan ağarması gecedir. Ve birçoklarımızı güneş, yeni ve anlaşılmaz bir uykunun ateşlerinden, eller kilitli, ağız çarpılmış, bacaklar bozuk çarşafalara dolanmış, kıvranırcan buluyor. Artık geç uyanıyoruz. Çünkü yaşamımıza sokulan yeni ve kötü günün eşiğinde çömelmiş, hınç, istek, tutku ve kıskançlık sürülerinin bizi ateş saçan gözlerle beklediğini biliyoruz. Artık tan ağarışını yalnız kümesle-

rimizdeki dargın ve kurumlu horozlara bıraktık. Şimdi Müslüman evindeki saat, başka bir dünyanın vakitlerini gösterir gibi, bizim için gece olan saatleri gündüz ve gündüz olan saatleri gece renginde gösteriyor. Çölde yolunu şaşırınlar gibi biz şimdi zaman içinde yitmiş kişileriz.

* 'Ahmet Haşim Düzyazıları', Sad. Mahir Ünlü, İnkılap Kitabevi

BU ÜLKE

Cemil Meriç

Hüseyin Buladı

“Bu Ülke”, Avrupalılaşıma yolundaki aydınlarımızı ikaz niteliğinde bir eser Yazarın “Entellektüel bir otobiyografi” şeklinde nitelediği ve “hayatımın özü” olarak özetlediği bir fikir şaheseri.

“Bu Ülke”de, yaklaşık yüz elli yıldır kabileler halinde kendi kültür ve medeniyetlerinden kopup Batı’ya sığınan, Tanzimat ve Cumhuriyet devri aydınlarının hazin macerası anlatılıyor. Fransız ihtilalinden başlayıp, günümüze kadar gelen ve hayatımızın her noktasını, edebiyatımızı rüzgarına kapılış fikir hayatımızı, “mefhumların kâh gülünç, kâh korkunç maskelerle raksa çıktığı bir karnaval balosu” şeklinde açıklıyor.

Eserde yapılan en önemli tesbitlerden biri, bizim hayatımızdan zannettiğimiz fakat batının sürüklediği kavramlar. Sağ ve sol en önemlileri Yazara göre, toplumun sağ ve sol olarak kutuplaşmasındaki suçlu batıdır. Batı ve etkisi böylelikle yaşantımızı bölmüştür.

Cemil Meriç’in vurguladığı konular arasında, şanlı geçmişimiz de yerini alıyor. Kılıcımızla dünyaya hükmettiğimiz, Avrupa’yı mektuplarla sarsdığımız günlerle, son yüzyıllık halimiz kıyaslanıyor. Meriç, kendi geç mişinden utanan tek milletin bizler olduğunu üzülerek açıklıyor. İnsanlarımızın artık “Ben Avrupalıyım” demeye başladığını, buna karşın Avrupa’nın bize acıyarak baktığını dile getiriyor. Batı tarafından bize takılan ad “Hasta Adam”dan “Az Gelişmiş”e dönmüştür.

Yazar eserinde, Tanzimat devrinin batı hayranı aydınlarını her fırsatta iğneliyor. “Tanzimat Bâbiâli’nin Avrupalılaşması. Bürokrasi halktan

da saraydan da kopar. Aydın da bürokrattır, hem de çok nazlı çok hassas, çok hercai bir bürokrat...” sözleri onun düşüncelerinin özü sayılabilir.

Cemil Meriç’e göre Tanzimat sonrası Türk aydınına en çok yakışan sıfat, müstağriptir. Bu aydınların edebiyatta üç önemli faaliyeti gerçekleştirdiklerini söylüyor. Taklît, intihal, tercüme.

Çağımızın hastalığı olan şiddeti de yazar, batının eseri olarak tanımlıyor. Hatta, “Şiddet Avrupa’nın Tanrısı” diyebilecek kadar da emindir. Meriç, Avrupa aydınlarının “şiddete aşık birer kukla” olduğunu belirtiyor.

Cemil Meriç eserindeki bütün düşüncelerini şu şekilde açıkça özetlemiştir.

“Avrupalı... Hangi Avrupalı? Bugün bütün dünya Avrupalı değil mi? Aydınlarımız, Batı’nın her hastalığını ithale memur birer anonim şirket. ondokuzuncu asırda ithal ettiği hastalığın adı “buhran”dı. Kelime doğar doğmaz birbirini kovaladı. Buhranlar iktisadîsi, içtimaîsi, fikrîsi. Şimdi de yeni bir meta sürüyor piyasaya; bunalm. Cıvık, sinsî, vahim bir maraz. Kendimize pek yakıştırdığımız bu illetin kökü, ne tarihimizde ne uzviyetimizdedir.

Dostoyevski, Avrupa’yı kendimizden çok daha iyi tanıyoruz, diyor. Biz ne kendimizi tanıyoruz, ne Avrupa’yı. Tarihimiz mührü sökülmemiş bir hazine. Sosyologlarımız, bir kızildereli köyüne keşfe gider gibi, alan çalışmalarına koyuluyorlar. Avrupa’yı, Avrupa’nın istediği kadar tanıyoruz...”

Özne mi, Öznenin Öznesi mi?

Şehri Erbaş

Suçlu kim? Örtülü insanlar olarak masumiyetimiz ne kadar? Suçluya karşı ne kadar dik durduk? Her istediğine “evet” mi dedik yoksa. Önümüze birçok engel koyup “Sen bunlarla uğraşadur, ben senin değerlerini yok edeceğim, sakın uyanma!” diye telkinlerde bulunan suçlulara neden hiç sormadık. “Beni nereye sürüklüyorsun?” diye. Sürüklendik. Ummansız deryaların içinde kaldık, boğulmadık. Boğulsak daha az acırdı kanayan yaralarımız. Ama boğmadılar bizi. İnadına acı çektirerek, tuzlu suyun içinde bırakarak yaralarımızı imzaladılar fermanlarımızı. Ama kendi kanlarıyla. Bilemediler imanın gücünü. Bilemediler zamanında bu gücün neler yaptığını. Bilemediler.. Bilemezler yaşadığımızı. Çektiğimiz acıyı, sıkıntıyı. Pekiyi biz ne kadar ayakta durabildik onlara karşı. Kaçımız “geçmiş zamanın savaşçıları” gibi davranabildi. Teklikten çokluğa kim geçti ki. Birlik olup göğüs germektense tek tek hal-

letmeye çalıştık. Bir dursak, şöyle göz ucuyla dahi olsa dışarıdan bakabilsek. Sonra bütün mağdurlar el ele tutuşsak açmadan örtümüzü çirkef yağmuruna perde tutsak.

Şule Yüksel Şenler’in katıldığı programda söylediği sözleri iyi irdeleyip yaşamımıza uygulayabilsek. Onun kadar cesur olabilesek. Başımızı hep yukarda tutabilsek. “Kemiyetin” çokluğunu “keyfiyete” dönüştürebilsek. O, bu, şu ayrımı yapmadan tek yürek olabilesek.

Şimdi tekrar sormanın zamanıdır o soruyu. Suç belli de suçlu kim? Müslümanlığıyla tezat oluşturanlar mı, bu tezatın oluşmasına sebep öznelere oluşturanlar mı? Oturup düşünme vaktidir bugün. Sırf düşünmeyelim diye önümüze nice engeller koyulsa da inadına düşünme vaktidir. Ve tekrar sormak gerekir: Suçlu kim? Umarım içinizdeki ses “Ben” demiyordur.

Son Hafta Taktikleri

Son günler;

Yeni bilgiler öğrenmek yerine bildiğiniz konuları tekrarlayın.

Dengeli beslenin.

Uyku düzenine dikkat edin.

Yorucu olmayan fiziksel egzersizleri yapın.

Hergün kendinize bir deneme sınavı uygulayın. Sınav süresini 180 dakika tutun, sınavda yapamadığınız ya da yanlış yaptığınız soruların konularını tekrarlayın.

Sınavdan önceki geceyi uykusuz geçirmeyin, uyuyabilmek için uyku ilacı, yatıştırıcı vb. maddeler almayın.

Sınav günü;

Kesinlikle yatıştırıcı almayın.

Sınav saatini dikkate alıp, her zamankinden daha erken kalkın.

Ilık bir duş alın.

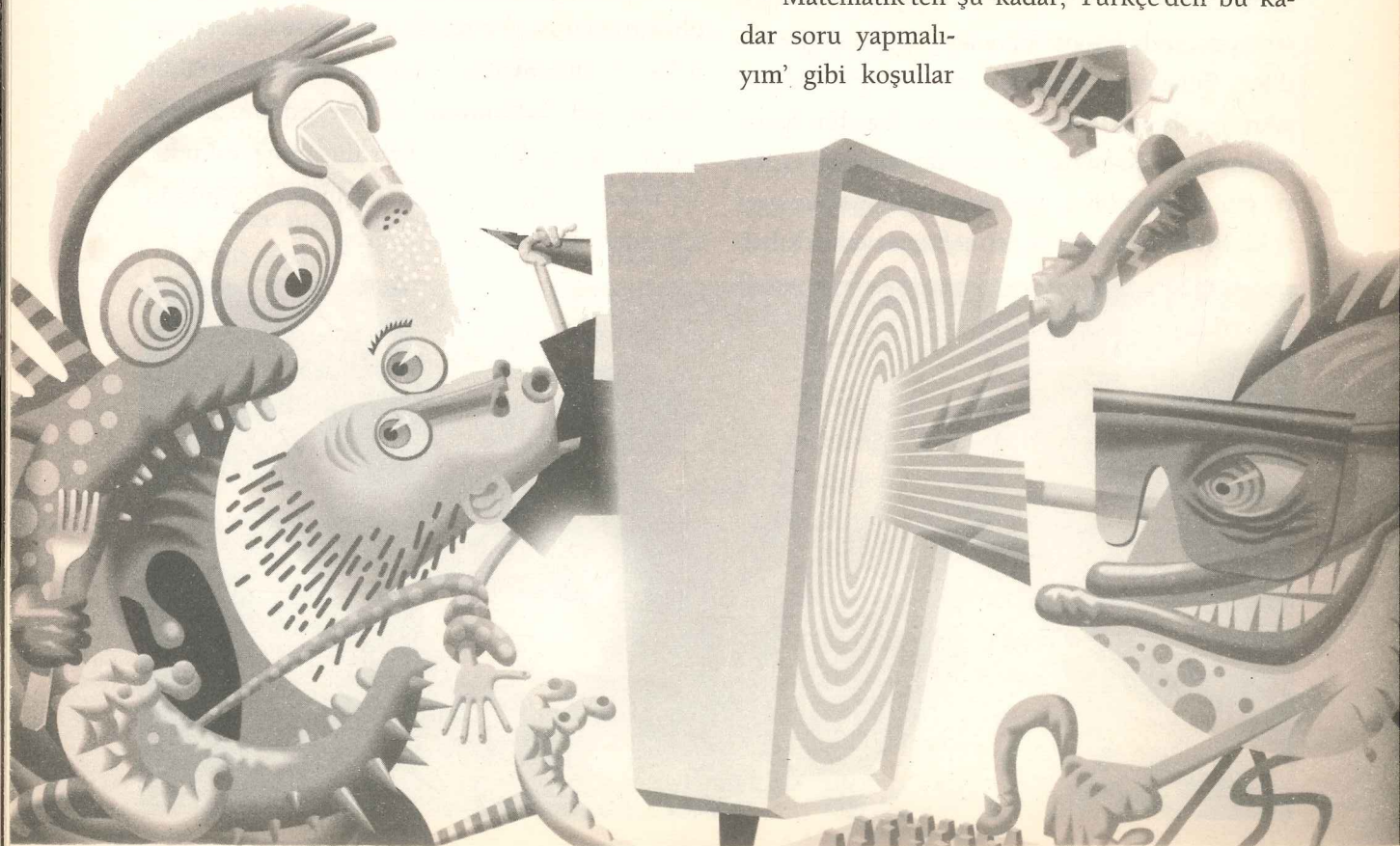
Dengeli ve doyurucu bir kahvaltı yapın.

Yorucu olmayan fizik egzersizleri yapın.

En geç 08:50'de sınav yerinde olacak zamanlamayla yola çıkın.

Evden çıkmadan önce sınav belgelerini ve kimlik belgenizi kontrol etmeyi ve yanınıza almayı unutmayın. Ayrıca yanınıza iki adet yumuşak kurşun kalem, silgi ve kalem açacağı alın.

'Matematik'ten şu kadar, Türkçe'den bu kadar soru yapmalıyım' gibi koşullar

üretmeyin. Koşullar sınavda sizi tehdit edebilir. Bunun yerine 'Önce sayısalardan başlayıp, soruları seçerek yanıtlayacağım,' gibi stratejiler oluşturun.

Sınav öncesinde hiç kimseyle sınavla ilgili konuşmayın. Sınav öncesini sakın geçirin.

Sınav salonunda;

Heyecanlandığınızı fark ettiğinizde paniğe kapılmayın. Hissettiğiniz heyecanın doğal olduğunu ve sınava giren her aday gibi bu heyecanı sizin de hissettiğinizi kendinize hatırlatın.

Soru kitapçıkları dağıtıldığında kitapçık türüne dikkat edin ve kitapçık türünü cevap kağıdındaki ilgili yere kodlayın.

Dağıtılan cevap kartındaki basılı bilgilerin size ait olup olmadığını kontrol edin. Kodlanması ve yazılması gereken yerleri yazıp kodlayın.

Soru kitapçığının kapağındaki ad, soyad ve ÖSYM No. bölümlerini doldurun.

Soru kitapçığının sayfalarını inceleyin, eksik ya da hatalı sayfa olup olmadığına dikkat edin.

"Kendime güveniyorum, bu sınavı başaracağım" deyip, güçlü olduğunuz bölümden yanıtlamaya başlayın.

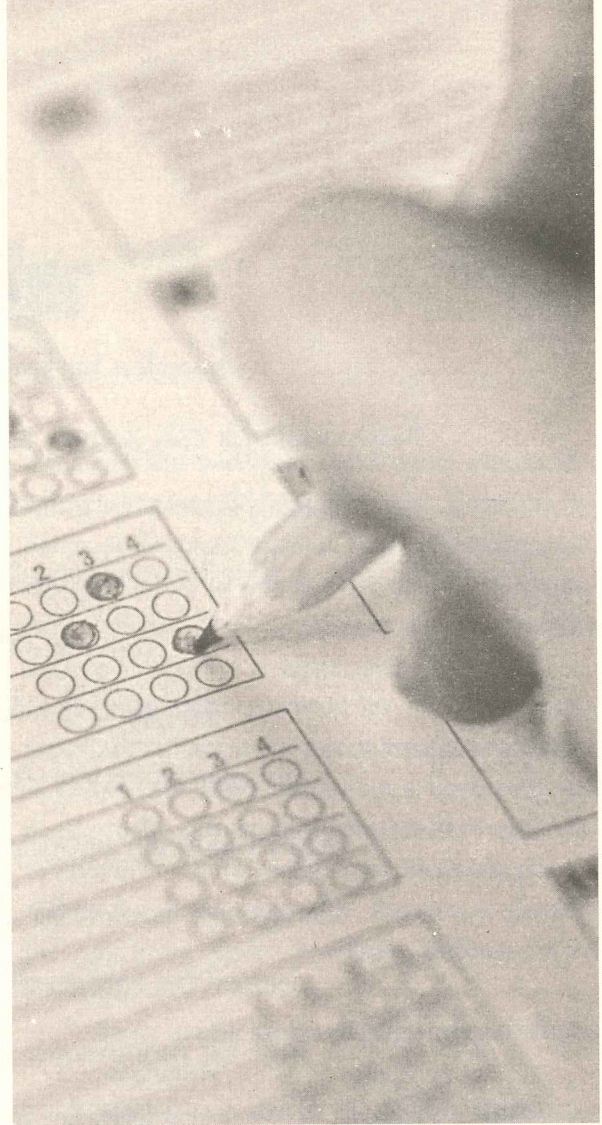
Sınav başladıktan sonra;

Güçlü olduğunuz bölümden başlayın.

Sınavdaki her sorunun diğerinden farklı bilgileri düşünmenizi ve hatırlamanızı istediğini unutmayın. Bu nedenle bir soruyu yapamadığınızda diğer soruları okurken yapamadığınız soruyu zihninizden atmaya çalışın.

Bir soru üzerinde gereksiz zaman harcamayın.

Yanıtından emin olmadığınız soruları boş bırakın.

Başka adayların kaç soru yanıtladıkları ve neler yaptıkları ile ilgilenmeyin.

Yanıtlarınızı tamamladıktan sonra, cevap kağıdında kodlamanız ve doldurmanız gereken yerleri bir kez daha kontrol edin. Zamanınız varsa boş bıraktığınız ve cevabından tam emin olmadığınız sorulara bir kez daha göz atın.

4 yanlış 1 doğruyu götürüyor

BİT-İNCE

İnceden bir kar yağıyor dışarda.
Radyodaki bir eski zaman şarkısına ince sazlar eşlik ediyor.
Aşinalıkların içine ince bir gizem sızıyor sinsice.
İnce bir ayrılık usulca süzülüyor düşlere.
Dört mevsim de yolunu şaşırmış,
Bir güne dördü birden sığıyor.
İnceden inceden yağmur yağıyor aniden.
Kara bulutların ardından güneş sızıyor inceden.
Bir geceye firarlar, bir dakikaya ölümler sığıyor.
Serseri bir zaman dilimine bir bitiş sığıyor.
İnce bir manevraya sığıyor keskin dönüşler.
Hüzünler inceden işliyor
Ve inceden inceye tükeniyor ömür....

Hatice TOPÇU

Biyomimetik

Alarm Veren Bitkiler

Herkes bitkilerin tehlikeden kaçamadıklarını, dolayısıyla düşmanlarına hemen teslim olduklarını zanneder. Ancak yapılan araştırmalar durumun hiç de zannedildiği gibi olmadığını ortaya çıkarmıştır. Tam tersine bitkiler de şaşırtıcı taktiklerle düşmanlarının üstesinden gelmektedirler.

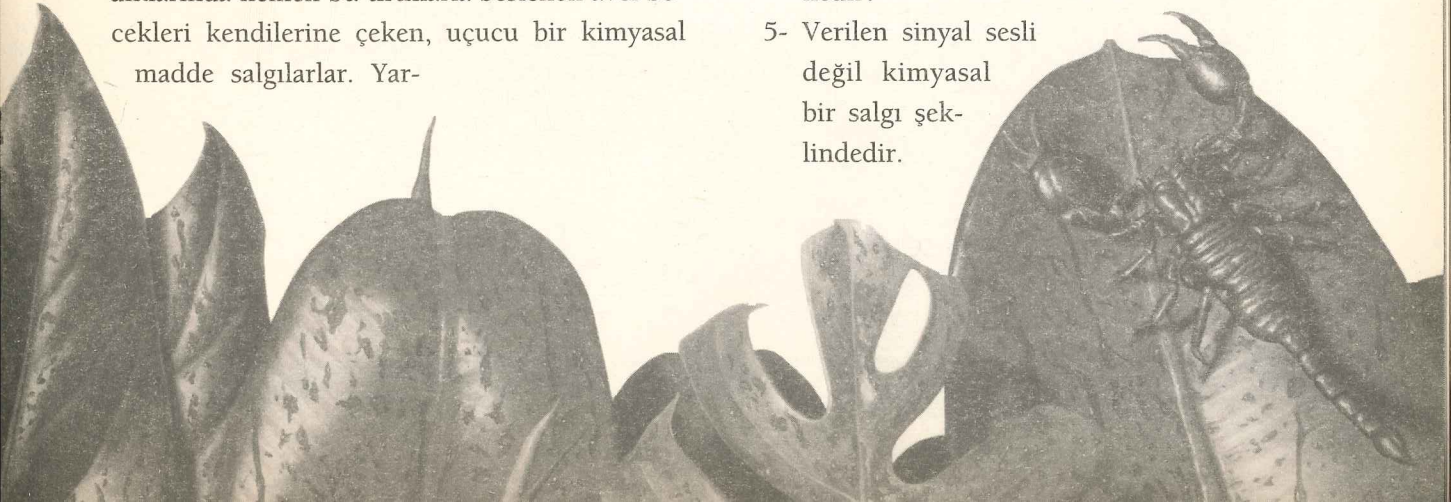
Örneğin bitkiler, yapraklarını kemiren böcekleri uzaklaştırmak için kimi zaman zararlı kimyasallar üretirler, kimi zaman da bu böceklerle beslenen avcı böcekleri çeken kimyasal kokular yayarlar. Kuşkusuz her iki taktik de son derece akılcıdır. Nitekim tarımsal alanda yapılan faaliyetlerde bu savunma stratejisi, çok etkili bir yöntem olarak taklit edilmeye çalışılmaktadır. Almanya'daki Max Planck Kimyasal Ekoloji Enstitüsü'nde 'bitki savunması genetiği' alanında çalışmalar yapan Jonathan Gershenzon, bu akılcı stratejiyi gereği gibi taklit edebilirlerse, gelecekte tarımsal ilaçlamaların zehirsiz yapılabileceğini düşünmektedir.

Bazı bitkiler tırtullar tarafından saldırıya uğradıklarında hemen bu tırtullarla beslenen avcı böcekleri kendilerine çeken, uçucu bir kimyasal madde salgırlar. Yar-

dıma çağrılan böceklerin özelliği ise yumurtalarını tırtulların içine bırakmalarıdır. Tırtıldan habersiz onun içinde barınan ve yumurtadan çıkan larvalar ise, bu tırtullarla beslenerek büyüme imkanı bulurlar. Böylece ekine zarar veren tırtullar dolaylı bir strateji ile imha edilir.

Bitkinin, yapraklarının bir tırtıl tarafından yendiğini anlaması ise yine kimyasal yöntemlerle gerçekleşir. Bitki, yapraklarını kaybettiği için değil, tırtılın salyasındaki kimyasallara tepki olarak böyle bir alarm sinyali verir. Basitmiş gibi görünen bu olayda üzerinde durulması gereken pek çok konu vardır. Bunlardan birkaçını şöyle sıralayabiliriz:

- 1- Bitki, tırtılın kimyasal salgısını nasıl algılamaktadır?
- 2- Bitki, alarm sinyali verdiğinde tırtıllardan kurtulacağını nereden bilmektedir?
- 3- Verilen sinyalin böceklerde davet etkisi yapacağını nereden bilmektedir?
- 4- Bitkinin, daveti doğru böceklerle (saldırgan tırtullarla beslenen) yapmasını sağlayan nedir?
- 5- Verilen sinyal sesli değil kimyasal bir salgı şeklindedir.

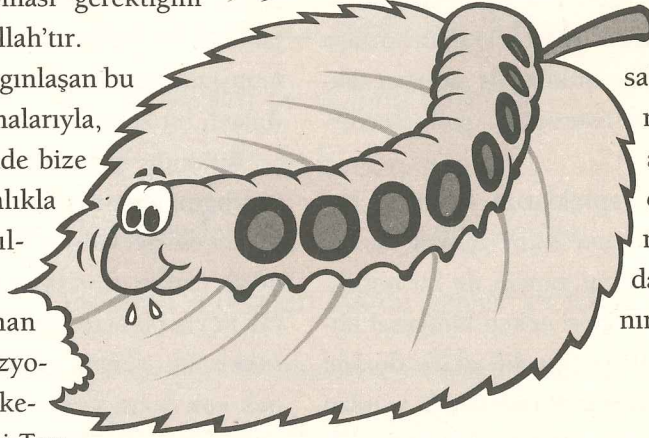

Böceklerin kullandığı kimyasallar da son derece karmaşık bir molekül yapısına sahiptir. Kimyasaldaki en ufak bir eksiklik ya da yanlışlık, sinyalin niteliğini kaybettirebilir. Bu durumda bitki bu sinyali veren kimyasalı kendi kendine nasıl üretebilmektedir?

Şüphesiz beyni bile olmayan bir bitkinin tehlikeler karşısında çözüm üretmesi, bir kimyager gibi kimyasal maddeleri tahlil etmesi, hatta bunu üretmesi, planlı bir strateji yürütmesi mümkün değildir. Kuşkusuz ki, dolaylı olarak bir düşmanı alt etmek üstün bir aklın ürünüdür. Bu aklın sahibi, bitkiyi kusursuz özelliklerle yaratan ve kendisini korumak için neler yapması gerektiğini ona ilham eden yüce Allah'tır.

İşte günümüzde yaygınlaşan bu gibi biyomimetik çalışmalarıyla, Allah'ın canlılar üzerinde bize gösterdiği akıl hayranlıkla taklit edilmeye çalışılmaktadır.

Nairobi'de bulunan Uluslararası Böcek Fizyolojisi ve Ekoloji Merkezi'nden ve İngiltere'deki Top-

rak Ürünleri Araştırma Enstitüsü'den bir grup araştırmacı da bu konuda bir çalışma gerçekleştirmiştir: Çalışma ekibi mısır ve buğday tarlalarında ekinlerin arasına, tarım zararlılarını bu strateji ile ortadan kaldıran bir çim ekmiştir. Sonuçta, tarım ilacı kullanılmasına gerek kalmadan, zararlı canlıların etkisiz hale getirilmesinde %80 oranında başarı sağlanmıştır. Bitkiler üzerinde sergilenen bu benzersiz çözümün yaygınlaştırılması durumunda tarımda daha büyük aşamalar kaydedilecektir.

ABD Utah'ta yetişen bir tür tütün ise Manduca güvesinin tırtılı tarafından saldırıya uğramaktadır. Bu zararlının yumurtaları Geocoris böceği tarafından sevilen bir yiyecek türüdür. Tütün bitkisinin salgıladığı uçucu kimyasal madde sayesinde Geocoris avcısı kimyasal salgılar aracılığıyla çağırılmakta ve yumurtalar bu böcek tarafından yendiği için tırtıl sayısının artışı engellenmektedir.

Hizmet Petrol

Mehmet Yellice

"Yaradılanı Hoş Gör Yaradandan Ötürü"

Cep tel: 0532 269 33 02

Tel: 0332 352 22 41

Adres: Mevlana Civarı- Konya

Genç Öncüler

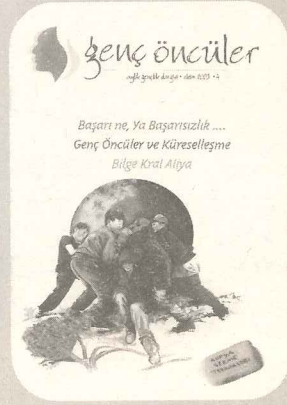
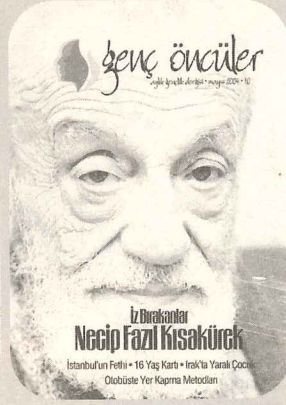
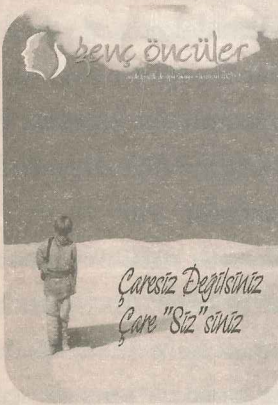
aylık liseli dergisi

Öncü bir kur'an neslinin inşasına doğru...

Yeryüzünü karanlıkların kuşatmasından, kötülüklerin ve fesadın küreselleşmesinden kurtarmak için yola çıkmış öncü Kur'an neslinin sesi.

Liseli öğrenciler tarafından çıkarılan Genç Öncüler dergisi, vahyin rehberliği ve Hz. Peygamber'in önderliğinde öncü olma misyonunu yerine getirmek için yola koyuldu. Geleceğe yönelik iyi bir alt yapı hazırlamak ve ardımızdan gelenlere iyi birer miras bırakmak için gençlerin dilinden gençlere yönelik olarak...

Öncü neslin yetişmesine mütevazı bir katkı...

Liselilerin dergisi Genç Öncüler

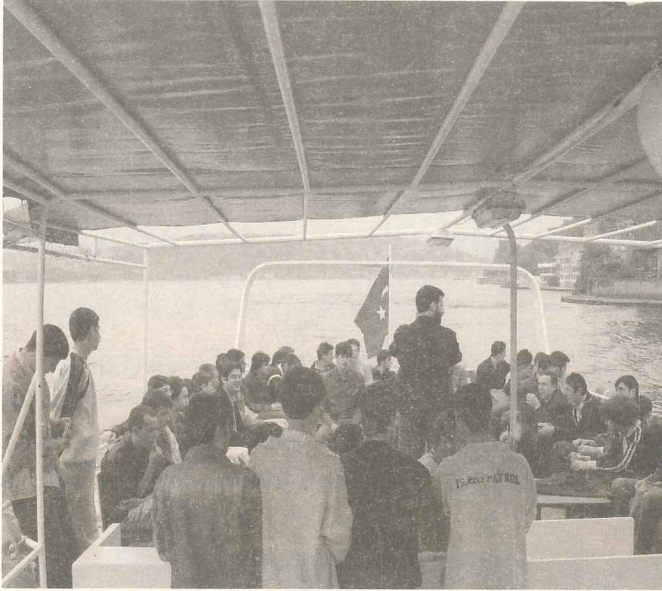
Sizin derginiz gençlerin dilinden gençlere...

Abone olmak çok kolay: 0212 631 13 85

Sadece 15YTL

Genç Öncüler

Boğaz Gezisi

ÖSS'ye girecek olanları almış bir stres, bir heyecan. Millet kapanmış odasına, masasına. Ee bu insanları bu stresten, bu heyecandan kapandıkları bu kara delikten kurtarmak gerek.

İstanbul'da maalesef en az yapılan şeydir İstanbul'u gezmek. Mevsimden mevsime geçerken dekor değiştiren ve yenilenen ve her mevsim tekrar gezilmeyi bekleyen İstanbul'u gezmek. Hele Boğaz, bir su şehri olan İstanbul'ın sultanlığı Boğaz'dadır.

Bu yıl üniversite sınavına girecek Genç Öncüler'le hem üzerlerindeki baskıyı hafifletmek hem de bu vesileyle İstanbul'u ve Boğazı "temaşa" edeceğimiz bir "Boğaz Gezisi" düzenledik.

Kabataş ve Üsküdar'dan aldığı yolcularla başlayan gezimizde istikamet yatımızın Boğaz'ın içlerine doğru uzanmasıyla kendini belli ediyordu. Sahil boyunca usulca süzülürken bir yandan yüzümüze çarpan serin rüzgarı hissederken bir yandan da şehrin gürültüsünden de uzaklaşıyorduk.

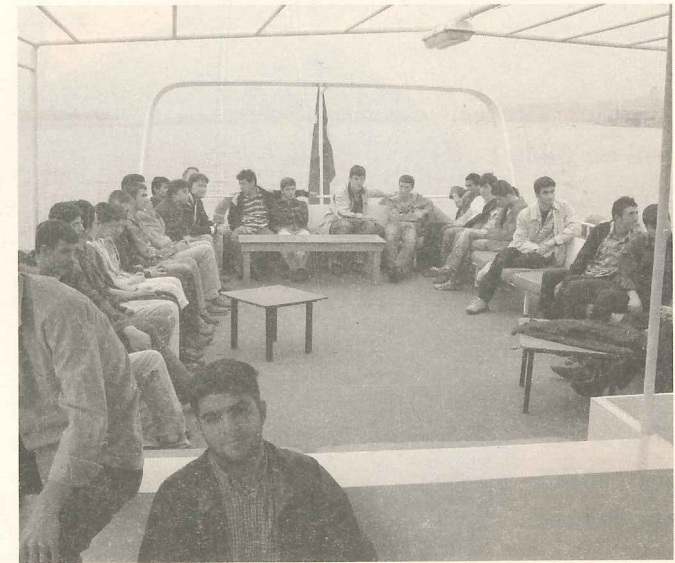
Karadeniz'e doğru yol alırken kimi

yorgunluktan kimi yorulmaktan korkmaktan yolcuların ekserisi kendini bir sessizliğe bırakmıştı.

Üsküdar, Çengelköy, Kanlıca sahilleri bir tarafta Ortaköy, İstinye, Bebek sahilleri bir tarafta, Boğazı süsleyen erguvan ve yeşil bütün tonlarıyla, üzerlerinde kırmızısı, beyazı, moru rengarenk çiçekleriyle bezenmiş ağaçlar bu sessizliğe eşlik ediyor; İstanbul'u bu sükunetle seyretmiyor adeta içimizde yaşıyorduk. Az sonra Boğaz'ın Karadeniz ağzında bir teşrifatçı gibi Poyrazköy bizleri karşılıyordu. Bu poyraz'lara göğüs geren köy'de soluklanıp yol boyu zihinlerimizle birlikte boşaltığımız midelerimizi doldurduk. Keyifler yerine gelmişti. Sahilde iki de maç çevirdik mi, keyfimize diyecek yoktu. Bütün bunlardan sonranihayet şarj olmay başlamıştık. Dönüş yolu daha zevkli olacaktı.

Öyle de oldu. Şakalar, şamatalar ile dönüş yolculuğu daha canlı geçmişti. Baştaki o kasvetli hava dağıtılmış kendini apaçık bir gökyüzü bırakmıştı. Sıkıntının yerini huzur almıştı.

Zaman nasıl da geçmişti. Yatımız yolcularını aldığı iskelelere birbir yaklaşıp bırakırken, bir kez daha sınav öncesi düzenlediğimiz bu Boğaz gezisinin isabetini yüzlere yansıyan tebessümlerden anlıyorduk. Sınav herşey demek değil inşaallah rabbimiz hakkımızda hayırlısını nasip eder de bir dahaki sefer sınav stresinden uzak bir Boğaz gezisini birlikte gerçekleştirmiş oluruz.

Sınav Taktikleri

Öğretmenlerimize duyuru!

Sizlerin de yazılılarda karşılaştığınız cevapları göndermenizle bu bölüm çok daha zenginleşecektir.

Soru: Ağrı Dağı Efsanesi kimin eseridir?

Cevap: Nasuh Mahruki (Doğru cevap Yaşar Kemal olacaktı)

Soru: Garipçiler'in şiir görüşlerinden birini yazınız.

Cevap: Uykusuz, rahatsız, ölümsüz biçimleri reddederler. (Öğrencinin böyle bir cevap vermesinin sebebi önünde oturan arkadaşının yazısını iyi okuyamayışıdır. Arkadaşı "Uyaksız, ölçüsüz biçimleri reddederler." diye yazmış, öğrencimiz sınav heyecanının da etkisiyle tam okuyamamıştır. "Rahatsız" kelimesi de öğrenciye aittir. Bu kadar uykusuz ve ölümsüz biri herhalde rahatsızdır. Kaldı ki öğretmeni arkadaşının kâğıdına baktığını bu katkısı sayesinde anlayamayacaktır.)

Soru: Türkçe nasıl bir dildir?

Cevap: Türkçe lastikli bir dildir. Ne tarafa çekersen öyle anlaşılır. (Doğru cevap: Türkçe yapı bakımın-

dan sondan eklemeli, köken bakımından Ural-Altay dil ailesine mensup bir dildir.)

Soru: Mimik nedir?

Cevap: O muhteşem surat hareketleri...

Soru: Vakanüvis nedir?

Cevap: Yine birbirinin kâğıdına bakmalarından kaynaklanan cevaplar.

Birinci öğrenci: Saray tarihçisi

İkinci öğrenci: Sanat tarihçisi (Yazıyı tam görememekten kaynaklanan bir durum)

Üçüncü öğrenci: Saat tamircisi

Bennam Dağları

Erzurum Lisesi'nden coğrafya öğretmeni Mehmet Müftügil, yaptığı bir yazılı sınavına ait kağıtları okurken birisi ilgisini çeker:

"Doğu Anadolu'nun yüksek dağları hangileridir?" sorusunu bir öğrenci "Bennam Dağları" diye yanıtlamıştır. Hoca öğrenciyi derse kaldırır:

- Oğlum bu Bennam Dağları nereden çıktı? Yoksa sen yeni mi keşfettin?

Çocuk, öğretmenin bu sözlerine ezile büzüle cevap verir:

- Hocam, o günün heyecanıyla dağların adını unuttum. Zil çalmadan önce yanımdaki arkadaşıma sordum, arkadaşım da "Bennam" dedi, ben de kağıda öyle yazdım.

Not: Erzurum dilinde "bennam: ben ne bileyim" demektir.

Bu fıkra Haluk Harun Duman'ın Erzurum Fıkraları ve Meşhur Nükte-danlar adlı kitabından alınmıştır.

Ankara Üniversitesi Siyasal Bilimler Fakültesi Maliye Bölümü öğretim üyesi Prof. Dr. Yahya Sezai Tezel'in 3. sınıf öğrencilerine uluslararası iktisat teorisi ara sınavında öğrencilerine uyarı mahiyetinde yazdığı not:

Eğer derslere devam etmiş, okuma ve çalışma sorumluluğunuzu yerine getirmişseniz, cevaplarınızı yazmaya başlamadan önce planlayınız. Bunun için yeterince düşününüz. Bildiğim kadarıyla şu ana kadar hiç kimse düşündüğü için fizyolojik zarar görmemiştir. Hatta düşünmenin haz verici bir insan eylemi olduğu da söylenmektedir. Eğer derslere girmemişseniz, okuma ve çalışma sorumluluğunuzu yerine getirmemişseniz, Allah yardımcınız olsun. İnşallah babanız ve/veya potansiyel kayınpederiniz zengindir.

Başarılar diler, sevgi ile gözlerinizden öperim.

Ordan Burdan...

Çok Zehirli

İki laz yılan olan Temel'le İdris yolda gidiyorlarmış. Bir-den Temel İdris'e dönüp: "Ula İdris biz zehirli miydik yoksa zehirsiz mu?" diye sormuş. İdris şaşırmış "Ula ne oldu gene" demiş. Temel de: "Ula biraz önce dilimi ısır-dim da," demiş...

Mecnun

Temel Fadime'yle tiyatro gişesine gitmiş:

- Pize içi pilet lütfen.
- Leyla ile Mecnun için mi?
- Hayir Fadime'yle penum için.

Noşut

Temel Afrika'ya safariye gitmiş. İlk günün sonunda ge-ce otelin lobisinde avcılar konuşuyormuş. İngiliz ben bugün 1 gergedan vurdum demiş. Fransız ben de 1 as-lan vurdum demiş. Temel de ben de 1 noşut vurdum demiş. İngilizle Fransız anlamamış ama cehaletleri bel-li olmasın diye de sormamışlar. Ertesi gün yine ava gi-dilmiş gece yine toplanmışlar. İngiliz ben 2 kaplan vur-dum demiş. Fransız ben de 1 fil vurdum demiş. Temel ben 4 noşut vurdum demiş. İngiliz dayanamamış sor-muş:

- "Kusura bakma ama noşut nasıl birşeydir? Bunca yıl-lık avcıyım hiç duymadım."

Temel de "Ben de ilk defa burda gördüm. Kara kara bir-şeyler insana benziyorlar. Ellerini kaldırıp noşut noşut (no shot, ateş etme) diye bağırıyorlar demiş.

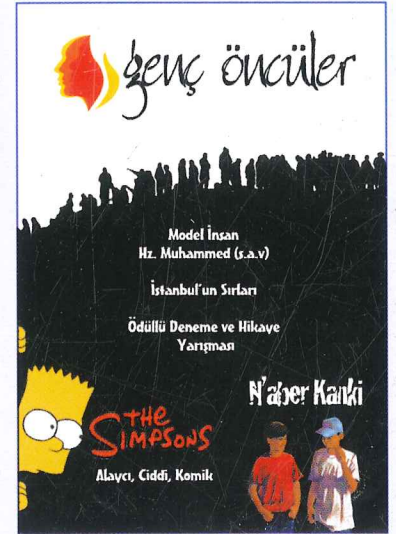
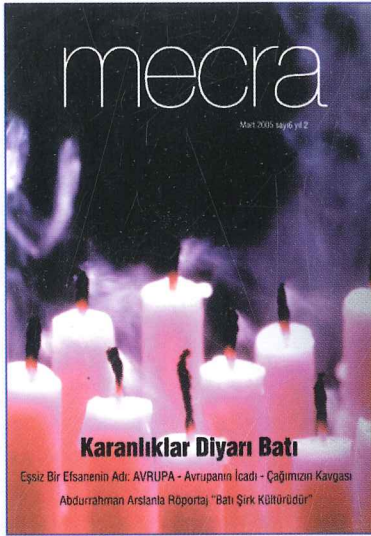
Bir hastahanemizde doktora şikayetlerini anlatan hastaların şiveli ve ilginç sözlerle dile getirdikleri şikayetleri:

Doktor bey bacaklarımda valiz (varis) var
Tansiyonum yukarı gelmeyi
Başım yani
Bende süpertansiyon var
Yarım yarım öksürüyem
Kanımda bi değişiklik hissediyom
Ara sıra kalbim çarpıştırıyor
Arakere çarpıntım oluyor
Kafamda bi çırlama var
Benim bağırsaklarım zehirli gaz yapıyo
Doktor bey benim şikayetim bir şu mıntıkadan, şu mıntıkaya kadar
Karnım gırl gırl
Boğazlarım gıdık gıdık gıdıklanıy
Tüm tüy diplerim ağrıyo
Vücutuma vakitsizlik geliyor doktor bey (Halsizlik)
Nefesimi aşağıdan alıp yukarı veremiyom
Bugün bağırsaklarım sürekli kıvırıyo
Doktor bey ben zagor kullanıyom
Doktor bey 3 günde zor durdurdular benim tansiyonumu
Damarlarımin içi yanıyom
Yaş 73 öbür taraftan çağırılar, ama gene de canım gitmek istemiyo
Dün gece çok yüreğim dövündü
Kanımda pörtüleşme var (Pırtılaşma)
Midemde hıkır hıkır baloncuklar oluşiyi
Bu gözümnen yukarı baktığımda önünden sanki incecik
bi kıl geçiyor ucunda da bi böcek var
Benim sinirlerim var
Nefesimi çeviremiyom
Doktor bey bunun tansiyonu geziyor (Karisını gös-
teriyor)
Kemiğim yanıyom
İçimde pırlıltı var (Çarpıntı)
Vücutum rüzgarlanıyom
Kaburgalarım üşüyor
Bende kavator var mı? (Guatr)

Umran okulu, "bunalım çağı"nda, tevhide bilincin yerleşmesi yönünde, İslam'ı bir yaşama biçimi ve bir medeniyet projesi olarak ihya ve inşa etmeyi ilke edinmiştir.

*Dergi, hür tefekkürün kalesi.
Belki serseri ama tâze ve sıcak bir tefekkür.
Dergi bir zekalar topluluğunun eseri. Bir neslin vasiyetnamesidir
dergi; vasiyetnamesi, daha doğrusu mesajı.*

- Cemil Meriç